Sonrası Mahşer

üç anlatı

Ahmet Önel

2008

Sonrası Mahşer

üç anlatı

Ahmet Önel

Sonrası Mahşer, Üç Anlatı, Ahmet Önel

Editör: Cem Uçan
Sürüm: Aralık 2008

© 2008 altkitap
Yapıtın tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
www.altkitap.com
altkitap@altkitap.com

Ahmet Önel

1952 yılında doğdu. 1975 yılında A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. Aynı yıl kurulan AÇT'de (Ankara Çocuk Tiyatrosu) kurucu ve sanatçı olarak görev aldı. 1980-1987 yılları arasında profesyonel reklam metin yazarlığı yapan yazar halen Ankara'da yaşıyor ve radyo/tv için program metinleri yazıyor. Ahmet Önel bir kız babası.

Yazın ödülleri:
Sabahattin Ali Öykü Ödülü, "Matinede Mükremin", 1987, Cem Yayınları
Salihli Belediyesi Oyun Yazma Yarışması 1.lik, "Kırmızı Balkon"
Milliyet Gazetesi Yazın Ödülü (Tiyatro dalında) "Çaylaklar", 1988
Haldun Taner Öykü Ödülü İkincilik, "Sürpriz Konuklar", 1998, Öteki Yayınları
Nasreddin Hoca Gülmece Öykü Ödülü, 1989
Kültür Bakanlığı Oyun Yazma Yarışması 1.lik Ödülü, "Erteleme Oyunu", K.B.Yayınları
Kadıköy Belediyesi Oyun Yazma Yarışması, "Baton Ya da Baton", 2000, Mitos Boyut

Yayın:
Matinede Mükremin, Cem Yay., 1987
Küçük Bir Cinayet Girişimi, Cem Yay., 1988
İkinci Yaşamın Günlüğü, Gülmece öyküleri, Cep Yay., 1988
Sürpriz Konuklar, Öteki Yay., 2000
Kimse Kimseyi Kesmiyor, Gendaş Kültür, 2000
Erteleme Oyunu, Kültür Bak.Yay., 2000
Baton Ya da Baton, Mitos Boyut, 2001
Alabalık Üçlüsü, Gendaş Kültür, 2001

Sahnelenen oyunları:
Hoşçakal İstanbul, Çaylaklar, Sevgili Tiyatro, Kaşif-i Eyvah

Oyunlar:
Baton Ya da Baton, Çaylaklar, Kaşif-i Eyvah, Kırmızı Balkon, Biraz Mayonez Lütfen, Sevgili Tiyatro, Genel Prova, Karagöz'ün Yalnızlığı, Gecede, Erteleme Oyunu, Aldatma Üstüne Güldürü, Kültürevi, Yüzleşme Oyunu.

I

SIĞINAK NOTLARI

Yazı, kimi zaman karşıta dönüşür; karşıtın niyeti ise asla anlaşılmaz. Dost, belki de düşman olan yazı aslında yalnızca tek adrese kilitlenmiştir oysa. İç dünyanın sonsuz coğrafyasındaki umutsuz gel gitler hiçbir denizi durultmayacak; ne ki zaten hiçbir dalga da bu beklentide olmayacaktır. Sığınak, K.nın yalnızca yazı yazdığı, insana sırt döndüğü yerdir; Sığınak Joyce'un ince bir alayla gülümserken kaleme aldığı karmaşık yazı, bozuk gramerdir. Yazı, soluğu hissedilen, ancak ulaşılamayandır. Büyü yazıda değil, okumanın girdabında saklanır. Sonuçta anlam karaya çıkmaz; sahile cansız bir beden bile vurmaz ama resim tamamlanır. Bu resim, yazarak ya da okuyarak her birimizin içine kıvrıldığı bir sığınağı betimlemektedir. Ben bu günaha tanık oldum, siz de okuyarak ayine katılın! Sesini çoktan yitirmiş, suyunu dibindeki doymak bilmez kuma teslime hazır bir gölden çok, o eski ve görkemli günleri sıklıkla hatırlayan günahkar dalgaların at koşturduğu denizden yana olduğunuzu göreceksiniz. Demek ki, hiçbir sığınak kabuğu kadar olamaz. Hiçbir saklananın yine yalnızca hayattan kaçamadığını bildiğiniz gibi.

1

Kısmi;
Olarak. Hani gövdesi ilkten değil. Hiç gözükmediği de söylenemez. Ele veren bir şey, yine kendisiyle ilgili olmalı. Hiçin gövdesi var mı peki? İki oda bir sofadan ibarettir umarım. Gövdesi. Onu görmek, duymak, en tehlikelisi onu hatırlamak. Aklı zorlayan bir konukluğu haber veriyor. İki kez kapıyı vuruyorsunuz ve içeriden gelecek ayak seslerini beklemeden... Kimse yokum!

2

Bazen;
Evet, böyle olur; önce gövdesi, sonra dokunması, ama hayır sesi çıkmıyor. Dumanı, belki tersi ve ille kokusu. Tanıdık kokusu. Savunduğumuz, sahip çıktığımız tek gerçek kendi gövdemiz. Ben sakınıyorum. Ipıssız ve ıpıslağım, oradan görünüyor olmalı. Fare, aklıma gelen ilk bilmece yanıtı. İkincisi bahçenin karanlığında kayboluyor. Kendini koklatmayan acemi gövde gibi. Ötesini kim tarif edebilir. Akıl herkesin gördüğüdür. Önce dumanı.

3

İzini;
Yadırgadım. Salyangoz mola vermişti. Süren bir yolculuk bu, diye gülümsediğimi hatırlıyorum. Su içer miydi bir salyangoz? Yüz yüze gelmiş miydi bir sırtlanın serinliğiyle? Koşar mıydı tuhaf, şekilsiz bir sevdanın peşinde. Hayır, o iz bırakır, izlenir ve hepsi bu işte. Ad binlerce kez binlerce kez yinelenir. Yinelendikçe sesten buhara, buhardan unutulmaya. Yinelemek yok etmektir bu yüzden. İzle.

4

Bir kent,
Nasıl taşıyor kendini! (*önce sorularda duruyorum, anın şaşkınlığı bu. Sonra sığlaşacak ve kurtulacağım*) Nasıl götürüyor bir başka yorgunluğa? Hiç tanımadığım bir kadın açıklama istiyor benden. Kendisiyle ilgili o ana kadar duymadığı sözcüklerle üstelik. Görevde değilim dedim, kaçıyorum, dahası saklanıyorum bayan. Buluşmak için sözleştik yine de; yanımızda kara kutularımız olacak, evet. Ölümün kalın, siyah, yağlı ensesinden tanıyacağız bir diğerimizi. Ölümün. Ele gelmiyorsun.

5

Nedir;
Beklediğin. Sığındığın o günü hatırla. Unut belki ama mutlaka hatırla, çünkü bundan bir sonraki ülkenin sınırları bu tedirginlikte gizli. Yalnızca onun yüzü. Karşı koyamadığın, ah dayanamadığın, kıyamadığın...ama her şeyi gözden çıkarmak nasıl kolay! Bütün büyük sözleri bir kaba koyuyorsun ve yalanı ince ince doğrayıp... Fırına! Ben belki de hepinizden geriye kalanım bu yüzden. Bu kovukta. Bu karanlık ve rutubetli delikte. Nedir peki, evet beklediğin?

6

Mesaj;
Şöyle, yaklaşık olarak. Özveriyle yattım önce, doğsun diye mutluluğum. Hepsi bu. Müzikten vazgeçen *Clara'dan* bir esinti. Fırtına saklıyor.

7

Eğimli;
Yeryüzü. Akşamın alacasında herkesin yaşadığı ortak sorun: Denge! Ayakta durmak giderek güçleşiyor. Sırtın yere gelmesi kolay, diye sesleniyor biri. Yenilgiye hazırım evet, diyor bir başkası. En iyisi yenilgidir. Yer kabuğunu izler, toprağı yakından koklar ve dost olursun. Arınırsın bir de. (*hırslarından, diyorum; bu benim, sesim bütün kuşları havalandırıyor, dinginlik yeniliyor)*

8

Peşimi;
Bırakmayan adamın robot resmini yapıp duvara astım. Kağıdın arka yüzünde ıslanmış sözcüklerin listesi var. Beni ilk ele geçiren, günaha en yakın duran olacak. Islanmış, kutsanmış. Okuduğum.

9

Ayağın;
Burkuldu, hemen pencerenin arkasındaydım; gördüm. Tülün hemen arkasında. Adımların zamanı, hayır şu içinde olduğumuz şu anı fazlasıyla zorluyordu ve pes eden, ince bileğin. Acıyla kıvrandın çömelirken. Acıyla yüzümü ekşittim, sanki benim bileğim! Sokağa gölgeler üşüştü; ambulans gölgesi, *yardım edin* sesinin gölgesi, kimse yaklaşmasın gölgesi. Sabahın kıyıcılığı ve kayganlığı kimseyi tanımıyordu. Dilimlenmiş bir sabah kaçamağıydı hepsi hepsi. Sağanak bir süre devam etti. Gölgelerin gürültüsü de.

10

Döndü;
Ve gördü. Hemen orada. Okla gösterilmiş yerde. Tebeşirle daire içine alınmış. Yerde. Gövdenin biçimi. Adamlar geldi. Beş kişi. Araştırmalar sürüyor. Konuşuyorlar, evet böyle olmalı. Sonra gecenin derin sessizliği geri gelmeli, yağmur yağmalı, tebeşir izleri silinmeli ve gazeteler hızla eskimeli. Haber unutulmalı. Bellek soğumalı, akıl sağırlaşmalı. Kimlik uçucudur. Yüz güvenilmezdir. Ad bir anlıktır ve yalan hakikattir. Gerçeği çatlatan tek şey insanın kabullenişidir. Girdim, kaldım ve gördüm. Yarın sabah bu yalanı bir daha şakımalıyım: *Kimlik uçucudur.* Araştırmalar sürüyor.

11

Durmaksızın;
Ateş ediyorlar. Yerimden kıpırdamıyorum. Senin arkanda. Gölgenle aramızda beyaz bir uçurum var.

12

Yağmur;
Beni yanılttı. Yağmayarak. Tansık için her şey hazırdı. Dört kişilik seyir düşlemiştim. Dört kol şaşkınlık için telaş yaşamıştım. Kum pencerelerimi çoktan kapatmıştı ama, bir şey vardı işte; içinden bakınca hâlâ görünen. Susup bekliyoruz. Yağmur kumla yer değiştirir mi? Kimse yanıtlamadı. *Kimse*. Yağmadı. Kendiliğinden.

13

Duvar;
Dibine dizdiler bu sabah. İlk tutuklanışım. İlk elden geçiriliyorum. Dikkat kesiliyorlar. *Çar'dan* af mektubu; gülümsedim, nerden aklına geliyor böyle şeyler? Beni tanımlıyorlar. Tarifleri duymak istiyorum. Kuşku omuz başıma tünüyor. Ölümün kokusu mahallede bir aşağı bir yukarı geziniyor. Biri uzun uzun esniyor, nedensiz. Uyku ve sıcak arasında sıkı bir bağlantı olmalı. Uyuyacak ve bize uyanacak. Gün batımını kaçıracağım demek. Ben de onu tanımlamalıyım, kendimce! Belleğimdeki eski fotoğraflara dönüyorum. Koku ağırlaşıyor. Ellerimi bir başkasının eliyle buluşturup bağlıyorlar. Kimse kendisinde kalmıyor; ama çoğalma bu değil.

14

Kızılçamlar;
Bunu unutmayacağım. Okumasam da böyle. Kızılçamlar toprakta değil, yazıda. Atlasta bir sözcük. Soluğu bütün gövdeleri dolaşabilir; etkisi yıllarca sürebilir ve siz onu, ama yalnızca onu merak edersiniz. Adresi, tanımı, içeriği, başı sonu ve bir sonrası yok. Aramaya kalkışmıyorsunuz, belki de güzel olanı bu. Hep başa dönüp aynı cümleyi bir kez daha bir kez daha. Bu romanı neden yazdığımı bilmiyorum, demişti son karşılaştığımızda. Bildiği belki de bu sorunun yanıtını aramak. Bildiği, yüksek sesle söylemediği, paylaşmadığı, ama yazdığı, çoğalttığı ve buluştuğu. Kaybolmadığımız atlas, içine giremediğimiz yeryüzüdür. İlk cümle. Gerisi geliyor. Kızılçamları anlatıyor, hayır öyle sanıyor kızılçamlar. Ardında bir tünel karanlığı, boşluğu, ve korkuyu bırakıyor; bir de hayatı öfkelendiren dalları.

15

Soruları;
Hep o soruyordu ve kimse. Bilmiyordu, neden susuyoruz peki. Sözümüz olmadığından mı? Sorunun bir yanıt barındırdığından mı içinde? Soruları başımızı eğip onaylayarak dinliyoruz. Uzak bir köşede *(boş bir beyaz kağıdın alt köşesinde*) bir uçak düşüyor. Soruların arkası kesilmiyor. Kara, büyük bir duman.

16

Yastığın;
Hangi yüzü benimdi peki? Hangi yüzün benimdi sahiden? Sana yaslanıp uyurdum, bilmiyorsun. Sana yaslanıp bir kez daha unutuyorum; uykusuzluk çektiğimi.

17

Taşındı;
Hep yaptı bunu. Her sabah. (*Her taşınma üç yangın*) Hemen bitişikteki evin (*dört duvar, beş çatı*) hayat belirtisi barındırmayan sessizliğine gömülüyor. Komşu. Dahası bir komşu. Bitişikte bir hayat vardı; sorumluluk duy bundan. Sabahları tıkırtıları izle, ayak seslerine eşlik et, sandalye çekmelerde dinlen. Şimdi işaretler en aza indi. Sussa duyamazsın! Üstelik bunu yapıyor! Koş diyorsun içinden, masaya çarp, sürahiyi devir ve acıyla bağır. Koşmuyor. Belki içinden. Şimdi yanımda biri yok. Duvarın hemen arkasındaki o beyaz uçurum yer değiştiriyor.

18

Beş;
Suları olmalı. Yeni bir kontrol. Orda mıyız? Eksilen var mı? hâlâ yaşıyor musunuz sahiden? Aklımızdan ne geçiyor? Uykularımız düzenli mi? Sigara stoklarımız yeterli mi? Sınırda mısınız? (*tabii ya*) Ya bir sonrası? En çok bunu merak ediyorlar.

19

Bedeni;
Kanıksamak tehlikelidir. Dikkat! Kamyon çıkabilir.

20

Kolay;
Unutuyoruz diye korkuyorum en çok. Delikten çıkacağız ve o gün bütün biriktirdiklerimizi tıkayacağız; yine aynı deliğe.

21

Hatırladım;
Keçiyi çevirince ateşte, damlayan yağlar közü şehvetle yeniden canlandırırdı. Keçi ölüydü elbette ama buluşunca midelerimizle; ses olur, şarkı olur, dans olur, yeniden canlanırdı. İşte hayatın özü demişti kör ozan; yeniden biçimleniyorsun ve yanağında gezinen bir alevin farkında bile değilsin. Kimin midesindeyim peki, demiştim; küçük bir çocuktum, evet. Kime dize, ille şarkı ama bolca koşma arzusu olacağım acaba! Benden hızlı olmalısın ey fani! Bir sonraki yanakta bir sonraki alaza kadarsan eğer, neşeli bir şarkı olmalısın. Kin olmamalısın bir de. Öfke taşıyorsan hazmettiğin şey başkadır. Ama ille tek bir şey olacaksan duvara kazılmış bir resim ol. Bana yakışır. Sonsuzluğa da. Hatırladım.

22

Kanımda,
Gezinen şey başkaydı. Pencereleri sıkıca örttüm; resimli bir kitap aldım ve kovmaya çalıştım korkuyu. Kanımda gezinen, seni bilmek istiyorum. Sesleri dinledim. Kentin uzak bir mahallesinden gelen silah seslerinden başka bir şey çarpmadı kulaklarıma. Uyumuşum. Kanım nöbetteydi ama.

23

Tanışmamızın;
Yararı olur mu bilmiyorum. Bir kez daha karşılaşırsak ürkek, iğreti bir selamlaşmanın da ötesinde bir diğerimizi unutmayı deneriz. O da nasıl çabuk olur. Üstünü siliyorsun, yeni bir tanışmanın. Benim silgim de yok. Kağıdım gibi. Kalemim gibi. Selamsa, sanırım verdiğim şey o değildir.

24

Bu sabah;
Kenti açan birileri de olmadı. Öylesine bir gün işte, dünden kaldığı gibi. Unutulmuş, yok sayılmış bir gün için kederlenen kimse olamaz. Cümlesi olmayan bir kentin ana caddesi olabilir mi peki? Hangi sokağı buluşturacaksın onunla, hangi kavşağın şakasını yapacaksın? Pazar yerini günlerce arayan acemi kadının öyküsünü kim uydurdu acaba? Kent değil, bunu biliyorum. Unutulmak kimseye yaramıyor. Belki cesaretsizlere. Onlar buluşabilirler. Kocaman bir alanda.

25

Tılsım;
Bozulmak içindir, dedi komşum. İlk karşılaştığımızda söyledi bunu. Bir daha konuşur muyum bilmem. Bozduktan sonra tılsımı.

26

Kızılçamları;
Anlatan *(anlatmayan*) yazarın ölüm haberiyle çalkalanıyor sokak. Tüm sığınaklarda benzer mırıltılar. Kızılçamları kim susturacak peki? Park girişlerinde yoğun inlemeler. Merak ettiğim şey başka; kim geçecek yalnızlık tünelinin dar koridorundan bundan böyle.. Yazılmayan bir kitabın acısı, kırılmayan bir inadın sancısıyla yer değiştiriyor. Hiçbir ölüm erteleyemez bunu.

27

Dostluk;
Diyorsun ve sık sık yineliyorsun bunu dedi ufak tefek, ama sakalları çoktan çıkmış olan çocuk. Evet, ansiklopediye bakmalıyım, yani sözcükle ilgili olarak. Şaşırdığım şey, merakı değil; ansiklopedinin *hâlâ* hayatta olmasıyla ilgili. Tozlu raflara uzanan sabırsız, küçük bir el düşünüyorum ve bu bana komik geliyor. Hayır, ileriye git öyleyse. Uzun, kemikli işaret parmağı sayfanın üstünden aşağıya doğru hızla iniyor. Ve bakınız: Dünkü büyük patlamada alev alan bir sonraki sayfa. Biliyorum, hiçbir zaman yararlanamadık o kocaman ciltlerden. O kocaman kütleler yorgunluğun ve yılgınlığın bütün maddeleriyle geldiler üstümüze. Öğrenmek istediklerimiz ise birer yanılgıdan ibaretti. Bir patlama daha. *İKİ.*

28

Şu;
Ufak tefek ama sakallı çocuk bu sabah kapıma yumurta dolu bir kesekağıdı bırakmış. (*şaşırtmalar devam ediyor;örneğin onu görmedim ama o olduğunu hemen anladım, bırakmadığı parmak izinden, uçucu kokusundan, sessiz adımlarından belki; bir diğer şaşırtıcı nokta kesekağıdı; küsme sonucu, geri dönmesizleri -örneğin plastik torba- yeğlediğimiz için geri dönmeyecek biçimde bizi, hayatımızı, her şeyi bırakıp çekip giden, o kutsal kağıt, kraft! bir süre baktırdı kendine, tutuk ve ürkek; dokundum, evet kokladım ve açık ağzını buruşturarak bir çeşit tatmin; ah, zaman içinde belki dokununca, onun da ötesi, kaldırıp atınca bile kırılmayacak olan yumurtaların bile kapımıza bırakıldığı o kara gün, geçmişte bırakılan saf, kırılgan, kokup bozulmaya açık alıngan ama gerçek yumurtaların da*) Can sıkan ne çok şey var: tam ortasındayız değişmenin, nasıl farkındayız bunun ve gecikmeyi fark ettirmeyen iki yüzlü saatlerle avutuyoruz kendimizi; gün gelecek Tanrıların bile yalnızca bize ait ve işlevsel olanlarını yaratacağız. Tanrı yaratmak düşüncesi kadar çılgın ve akla zarar bir durum bu; ama ürkütücü olan asıl, asıl, asıl...bunu düşündürmesi. Korkunç olan bu krafta uzanmak, onu tutmak ve yeniden şekillenen dünya karşısında aczimizi itiraf etmek; hayır daha da şaşırtıcı olanı bunun bırakılması. Kapıya sessizce, imzasız, bir belirtiye gereksinim duymadan, karşılıksız; hiçbir şey *beklemeden!* bırakılan bir kesekağıdı. Korkunç olan bu. Bütün bu anlatılanların, aklı zorlayan düşüncelerin üstüne çıkan günahsız, köpük gibi tıpkı ve zorluyor; bir şeylerin kabulü yok; zaman geçti ve nasıl dar bir koridorda... Bilmiyorum. Kesekağıdını yere koydum sonra; niyetim nasıl açık, sağ ayağımı havaya kaldırdım ve bütün gücümle üstüne basacak ve bütün gücümle bu korkuyu yenip, ah bütün gücümle... Sesini duydum. Kümesimiz var, diye sesleniyor. Bahçede küçücük, iki metreye iki metre. Yumurta bana zararlı, diyorum yavaşça. Teşekkür ediyorum sağ ayağımı indirirken. Beni dinlemiyor bile. Gitmiş. Alındı, evet. Korktu ve kısacık ömrüne sığdırabildiği kadarıyla, insan ve davranışları, insan ve korkuları, insan ve yılan yumurtası üzerine onlarca, belki yüzlerce düşünceyi aklında çoğaltıp. Çekip gitti. Ufak tefek ama sakallı. Değişiyor. Kabuk. *Kraft*. Ona dokunuyorum.

29

Bir daha;
Gelebilirler. Kulaklarımızı bileyip bekliyoruz. Kendi uğultumuz kendi karabasanımız oluyor. Herkes biliyor bunu. Uğultu bu bilgiden yükseliyor. Bilgi korkudur. Bilgi kanı hızlandırır.

30

Agora;
Çarşının, meydandaki o büyük yedi katlı marketin yerini almış. Her şey aslına dönmüş ya da. Uyudum ve iki bin yıl kaybettim diye düşündüm. Önce. Henüz uyanmadın panik yok dedim. Sonra. Fiyatlar yeniden gerçekle buluşturdu dedim. Şimdi. Hepsi bu kadar keskin. Göstergeler en temel uyarıcılar çünkü. Trafik ışıkları, tabelalar, reklam panoları ve fiyat etiketleri. Sözcükler bütün bunlardan sonra, evet belki ikna olmak için gerekli. Şimdi burada, bu küçük coğrafyada, yalnızca eski tarih kitaplarındaki iğreti karakalem çalışmalardan bilebileceğin bir çarşı, (*ama eksiksiz olarak*) bir agora yer alıyor. Küçük bir örneğine rastlamış olmalıyız; daha öncelerde ve mutlaka. Sonra o kendisini kabul ettirdi ve bizler günün birinde onu bütün gövdesiyle, devasa kimliğiyle, görkemi ve ilkelliğiyle karşımızda bulduk; ve nasıl büyüttük bir agorayı tanrım içimizde, diye düşünme yürekliliğini bile göstermedik; ama kabullendik işte. Güle oynaya daldık üstü açık koridorlarına (*kiminin tavanını örten güzelim asma yapraklarıyla*), renkli kumaşların sarhoş eden uçuculuğunda beyinlerimizi derin uykulara yatırdık. Huzur aldatıcıdır oysa. Tehlikeli ve cahildir. Sonuçta paranın tam anlamıyla unutulmasını, trampanın yeniden keşfini bekleyeceğiz. Kimseye söylemiyoruz bunu. Herkesin bildiği bunu. Belleğimi verebilirim, çavdar ekmeğinin karşılığında.

31

Unutma,
Defterine en son eklediklerim: Berbere gidilirdi, saçları ve sakalları kısaltmak için. Kadınına çiçek götür. Gönder değil, hayır sen götürmelisin; kadının olursa günün birinde, neden böyle olmasın! Bir de pazar ayinleri. Ölülerin. Yeniden okuyorum. Unutmamak için. Okumak suyu dalgalandırmaktır. Fırtına yaşadığımızı hatırlatıyor ama.

32

Tanrı kadın;
Uyandı ve önce yüzünü gördü. Mekanı ayna. Yürümekten hiç hoşlanmıyorum, dedi. Yaratmaktan da. Çocuğum olsaydı, ki milyonlarca var, yalnızca sızlanırdım belli; ki sızlanıyordu. Sonra kocaman bir kahkaha attı. Bütün çocukları korktu, bütün çocuklar ateş yaktılar, diz çöküp yeri öptüler. Birinin arka cebinde taşıdığı horozlu ayna yere yuvarlandı; o sırada. Sırlı, yuvarlak cam bir süre yol aldı taşın üstünde. Hepsi peşinde. Nasıl koşuyorlar: ayna kırılması uğursuzluktur. Yok canım, suretim çoğalır hepsi bu dedi Tanrı kadın. Hiç birinde tamam olmam ama ne fark eder! Tam olmak bana bile fazla. Sonra uyandım. Hepsini unutmak istedim; hepsi karabasandı. Sıkıntıyla dolaştım küçük salonda. Banyoya girdiğimde duvardaki aynadan saklandım. Kendi suretimden değil; bir saklanan zaten vardı. Ben ürktükçe o yedi kat ürküyordu. Güldüğünü görmedim.

33

El yazımla;
Kendi öznel, hayal tarihimin en kutsal parçaları. El yazmalarını saklıyorum. Aynı cümlenin yüzlerce tekrarı var ama her cümle, yeni bir şey söylüyor. Yeminle. Hatam hayatımdır. Öyleyse buradayım. Hayır, bunu yazmamıştım; yüzlerce kez yinelesem de.

34

Üç,
Kısa vuruş. Komşudan. Hatırlatıyor. Yaşıyorum. Duyuyorum. *Hayattayım.*

35

Yağmurun;
Varlığı bu. Kendisi kadar olanı. Anlamı da. Serinlik, nem, soluk alma, ferahlık, ardından gelen yürüme arzusu..hepsi parantezin içini dolduruyor. Hiçbir şey bir önceki ana kilitlenmiş değil. Zamanın en sabırlı sarkacı, en ısrarlı cümlesi belki de kendisidir. Yağmur bunu hatırlatıyor: Bak, ben her zaman ilk damlayım. Yeryüzünün en ömürlü yelkovanı. Bir de bunu eklemeli.

36

Gördü;
Orada. Hep bekliyor. Koltuğunun altında kalın bir dosya. Hepsi olabilir. Eğlenceli bir romanın ilk yazımı; ya da hüküm! Gülmek yasaklanmıştır. Dahası ölüm: Soluk almak bile. Ama düşünün, belki de bir belediye kararı: Çok pişmanız sevgili sakinler. Aslında bu bölgeye kocaman bir çocuk parkı yakışırdı. Evet, belki de. Koltuğun altına sıkıştırılmış bir dosya. Kapalı, kuytu bir dosya, olabilecek her şeyi vaat eder. Saçmalık bunlar. Ne olduğunu biliyorsun. Yoklama. Ortancalar, ayağa kalksın. Gece lambaları göz kırpabilir. Akşam sefaları gündüz pozisyonuna! Suçlar henüz beynin kıvrımlarında dalgacı bir gezintidedir. Gözlerim yine de ele veriyor olmalı. Beni. Az sonra yapabileceklerim, ama birden vaz geçişlerim. İzlendiğini bilip bunu yok saymak basbayağı bir alçaklık olmalı. Yüksek sesle söylüyorum bunu. Sokakta ters bir rüzgar dolaşıyor ve kara kuytu dosya şöyle bir havalanıyor.

37

Beyaz;
Sayfanın kötülüklerinden söz et bir de. Çıldırmasından kuralların. Varı yok saymasından tan kızıllığının. Ölümün üstüne çıkıyorsun, bir kalem yetiyor bunun için. *Sonrası mahşer!* Beyaz sayfa tehlikelidir. Büyük bir gözdür ve usanmaksızın sana bakar. İzleyenle izlenen arasındaki en yakın ilişkiyi, bir kalemin ucuyla açıklayabilirsin bu yüzden. Birleşme büyüyü öldürür. Gizlenmeyi, örtünmeyi, korunmayı ve ortaya çıkmayı. Öldürür.

38

Dilimlenmiş;
Zamanın adıyla (*kime, neye göre*) başlattığın yolculuk. Sürüyor. Hiç kadar kısa bir yol alışın var. Bin dokuz yüz elli ve sonrası; iki bin üç, iki bin beş, on. Süreyi topla, çarp, böl ve sonra yok et. Süreyi yıka, biçimlendir ve kodlara ayrıştır. Süreyi. O adlandırılmış haliyle.

39

Boyun eğen;
Asfalta gömülmüş ayak izimdir. Bu yüzden başkaldırmayı seçtim. Bu yüzden yürümemeyi.

40

Kızılçamların;
Yazarı uğramıştı bir gün; hatırlıyorum:
-Bollaşıyorsun sanki.
-Dışımda kalan ne varsa bana sığmıyor.
Başka bir şey konuşmadık. Yorucuydu. Yürümeyi sürdürdü.

41

Çığlığı;
Duydu. Caddeye fırladı ve eline ne geçerse. Evet, onları fırlatıp atması gerekiyor. Sesi boğmak için yapacak bunu. Kimseyi susturamaz. Kimseyi kurtaramaz çünkü. Kimseyi. Tanımıyor belki de.

42

Kadını;
Yeniden tanımlıyorum. Geleceği de. Tam zamanı.

43

Eşyanın;
Adıyladır. Hani o taptıkları. Bizi var edenin bir başka tanımı. Yeni inanç yeni yaradılış, bu mutlak! Sahibim, öyleyse varım. Bir kuş hızla yer değiştirirken adını inkar ediyor. Bir kuş mülksüzlüğü en eski adıyla yineliyor. Bu ölüm şerhini, sersemce terk edilmeyi hiç unutmamalıyım. Hemen deftere.

44

Bu günü;
Biçimlendiren ne? Bu güne kim tarih düşebilir? Kimdir bu günün bir sonrasındaki? Bu gün hiçbir kahramanlığı taşımıyor bünyesinde. Köprünün altından geçen suların gidecek yeri, dökülecek denizi var mı sanki? Bir başka adı olan tek şey ölümdür, evet. Onu da kimsecikler hatırlamıyor. Hatırlamak reddetmektir. Bu güzel paradoks bu günde düğümleniyor; yeminle. Söz verdik sonunda, bu günden hiç söz edilmeyecek. Kalleşleri silelim şimdiki hayatımızdan. Ancak şenlik dün bile değildir.

45

Acıkmam;
Gerekiyor mu peki? Unutuyorum. Bunu deftere yazamam dedim kendime. Açlıkla terbiye edebilir miyim kendimi. Evet, bunu yapabilirim; terbiyesiz beden, hayta gövde, yalnızca isteyen, arzulayan, doymak bilmeyen vücudu ıslak köpeğe dönüştürebilirim. Bir tehlikesi, yarına çıkamamak. Bu berbat işte. Hiçbir şey yemek istemiyorum sonuç olarak. Bütün yiyecekleri, (*elde kalmış evde kalmış*, *dolapta büzüşmüş ve kokuşmaya teşne bütün yiyecekleri*) çöpe döküyorum. Şehvetle, çünkü bu da bir tatmin, ey bedenim! Sonra yiyeceklerin adını tek tek (*ve alt alta*) bir kağıda yazıyorum ve mutfak duvarındaki kara başlı çiviye asıyorum. Adları var ve tatlarını daha uzun süre hatırlayabilirim. İstediğin, ama elde etmek, sahip olmak istemediğin her şeye uygulayabilirsin bunu dedim kendime. Gülmem tuttu, küçük, aile işi bir helikopter örneğin; ya da on iki ciltlik *Binbir Gece*. Kağıda yazıyorum ve *Şehriyar* havalanıyor; halıyla değil tabii, helikopterle. Karnım gurulduyor. Doğru yoldayım. Mı?

46

Sokağa;
Çıktığımda ateş ettiler. Vuruldum; dahası öldüm. Şimdi yokum ve bu durum benim leş gibi kokmama neden oluyor. Terlemem kesildi. Saçma sapan konuşmam da. Saçımın artık uzamadığını biliyorum. Ölmek eski deyimle tüm manasızlıkları noktalayabiliyor, bu çok güzel. Kendimi yarına taşıma telaşı yerini sıradan, ama bilemediğim bir huzura bıraktı. Bir karanfil kokusu gibi bir şey olmalı. Hoşluk. Sokağa çıkmayı yalnızca düşünüyorsun ve bir bakmışsın, hayır aynı yerdesin! Ölmek düş üretmiyor, tasarım yaptırmıyor, tembelliğe izin vermiyor bir de. Gelip beni o hiç tanımadıklarımla karşılaştıracaklarından; uzun beyaz bir yatağa yerleştirip sessizce başımda bekleyeceklerinden emin değilim.

47

Komşum;
Aslında yokmuş. Hayır, komşu da benmişim. Apartman boşluğuna çıktığımda boy aynasıyla burun buruna geliyorum. Onunla konuşabilirim ama beni anlamayacağını biliyorum. Bu hoşuma gidiyor aslında. Kendimle anlaşmak dünyayı kabullenmek için yeterli bir başlangıç. Anlaşmak insanı küçültür. İsyanın onuru yalnızca tarihi değil, yüreği de güzelleştirir. Komşum yok. Umurumda değil, onurum var.

48

Sizle;
Özel olarak konuşmalıyız bayım, dedi. Bir nazi subayı bu. Benziyor; en son bir filmde görmüştüm. Dudakların kıvrımına gizlenmiş faşizm aklımı başımdan alıyor. Konuşmayı sürdürüyor ve konuştukça biçim değiştiriyor. Uzaydan gelen bir yaratık olmalı; bunu da bir filmde en son. Caddenin devamındaki parkta yer alan kulübeyi işleten adam çıkıyor sonunda. Sandviç ve günlük gazete; bazen tersi. Yakın geçmişten söz ediyor ama ben bunları biliyorum. Dinliyorum, hayır dinler gibi yapıyor ve filmin sonunda havaya uçurulan *Kartal Yuvası'na* sığınmaya karar veriyorum.

49

An;
Hiçbir şey vaat etmiyor. Burada, şu bulunduğumuz noktada, sıcak çayınızı yudumlarken suç işliyorsunuz. Sorumluluklar dört duvarla sınırlı değil çünkü. Olanlardan; her türlü anlamsız ölümden, şiddetten, utanılası her konumdan sorumlusunuz. Seni seviyorum derken boğazınıza bir şey düğümlenmiyorsa sevilmeyi hak ettiğinizi nasıl düşünebilirsiniz örneğin? Gezdirdiğiniz koca gövdeler kof bir korunak mı yalnızca? Anı hak etmiyorsunuz. An sizin bile değil. Sahip olmadığınız anın içinde var olmadan dolaşıyorsunuz; ne ki o vaat etmiyor. Hiçbir şey.

50

Bir;
Romana başlıyorum. (*Kızılçamların yazarı öldü ve boşluğu doldurmak gerekiyor*.)

51

Askerleri;
Kafamın içindeki o marifet cellatlarını dışarı çıkardım. Beslemek hata diye düşünmüş olmalıyım. Beynimde yaşıyor, eğitim yapıyor ve her biçimde hücre öldürüyorlar çünkü. Besliyoruz, ihaneti! Kendimle uzlaşmayı becerebildiğim ender konulardan biri bu. Üniforma yok. Akla gelebilecek her anlamda. En öldüren giysi, çıplağı en çok çağrıştıran olmalı.

52

Romanın;
İkinci cümlesini yazdım.

53

Geceyi;
En iyi en aydınlık, en ışıklı kim anlatmıştı peki? Müzikleri, romanları, resimleri düşünüyorum. Van Gogh'un çalışmaları ürkütücü; ne ki biricik gelir izleyene. Rus romancıların gecesi beyaz ve melankoliktir. (*Buram buram votka kokar*) Koyu bir gece romanı arıyorum belleğin karanlık koridorlarında. Satırların vahşiliği tüm sayfayı ele geçiriyor ve baktığınız kağıt, yazının de ötesinde bir gece betimlemesiyle beliriyor karşınızda. Som karanlık! Bunu ben yazacağım ve içine saldığım koca bir oratoryo gürültüyle yok olacak. Yanılgı ve gecenin bu tuhaf beraberliği anlatılanın ötesine geçecek ve okur sayfayla yer değiştirdiğini neden sonra fark edecek. Kendisinden kuşku duyduğun her anlatı kendinden kopmuş bir adadır. Bu yüzden.

54

Tıkırtılar;
Durmak bilmiyor. Üst katta. Çıktım ve kapıya belli belirsiz dokundum. Kendiliğinden açıldı. İçeri girdim, nasıl korkmadan yaptım bunu! Kapının karşısındaki duvarda kocaman bir delik vardı. Bir yarık, bir aralık, bir tünel. Büyük patlamada açılmış olmalı. Evde duramadığım günlerden birinde. İyi ki, yoktum çünkü sesten sonra yeniden ona sığınamazdım. Orada olmamam bir şanstı demek ve belki de ben bu yarığın öte tarafına geçerek... Benim için değil diye bağırdım birden, kaçmam için değil, dönmem için belki. Bilinçli bir saldırı, akıl almaz bir patlama filan değil. Bunu sen yaptın aslanım! Düğmeye sen bastın, koca sesin kaynağı sende. Duyduğun tıkırtılar da senin eserin. Yarığın bir ucundan diğerine sessiz bir yolculuk. Doğum gibi. Bunu ilk kez düşündün. Bu saçmalığın bir sonrası nasıl boğucu. Ne taraftasın peki? *Kuşku*. Hayır, sokak güvenilir bir sığınak olamaz. Bunu yapmış olamam, hayır. Sokak bir sığınak değil. Ötesi öteki. Belki bu.

55

Yemek;
Yapıyorum son dört gündür. Ocağın yanına attığım (*yanmış kibrit ucuyla*) çizikler söylüyor bunu. Hepten kurumuş, kabuklaşmış peksimetler,kömürleşmiş etler küflenmiş peynirler devam eden bir hayattan sinyaller veriyor. Yanıp sönen ışık. Kesif bir koku eşliğinde. Sonunda güzel bir akşam yemeği. Güzel bir sonunda akşam yemeği. Sonunda akşam yemeği. *Sonakşamyemeği*. Hain benim! Peygamber de.

56

Kırılgan;
Ve hemen bir sonrası. Aklın kıyısına bir yolculuk. Hiç olmadı, bu güne kadar. Bir kez daha başaramayacağım. Kim yapabilmiş ki! Adım gibi bilmiyorum bunu.

57

Yazamıyordum;
Kaç gündür. İşte sığınaksızlık. Kendini iyi hissetmenin doğal sonucu; ah bu duygu her şeyi öldürüyor; önce zamanı. Yaratı biraz da kötüde köpüklenen bir boza. Kötüyü kötülemek kötü bu yüzden. Yazıyorum; hiç değilse bu kadarını.

58

En,
Başa döndüğüm, o sendin! Ne görsem, ne düşünsem ve ne çeksem (*acı, acı*) fatura değişmiyor bir de. Bunu ödemek beni tüketiyor. Başa dönmek insanı damla damla eksiltiyor, bir bilsen. Yeni bir gülüşle gülsünler bana; hiç değilse. Hayır, bunu yapmıyorlar: Keskin bir alay, ince bir ironi değil! Ha, o mu? Yazıktır, en başa dönüyor. Biriktirdiğinden fazlasını eksiltmekte üstüne yoktur.

59

Hiçbir;
Yenilik doğurmayacak seni. Hiçbir doğum yeni değil. Yeminle.

60

Bir yabancıyla;
Karıştırdılar sonunda. (*Bir bu eksikti*). Ölümden döndüm. Ateş etmediler. Kimlik sormadılar bir de. Yabancının gelip geçiciliği kurtardı beni. Yabancı güven veren bir kimliktir. Yürek çarpıntıları arasında eve döndüm. Romanın üçüncü cümlesini yazdım. Dokuzuncu cümlede her şey bitsin istiyorum. Dokuz cümle bile bana nasıl uzun geliyor. Bir şeyi (*ama ille yazıyı*) tamamlamak nedir, bunu bilmiyorum. Gönül rahatlığı ile son noktanın buluşması kıyamet kadar uzak. Bir de ürkütücü, evet. Son cümleden hep korkacağım. Gevezeliğim bundan. Hiç susmuyorum; ölümden kaçıp duran pek çoğu gibi.

61

Sıcakların;
Erken bastırması neyin habercisi? Kışı özlüyorum. Musluktan paslı su akıyor. Soğuğun vaat ettiği temizliği özlüyorum. Her şeyin donduğu o mahçup zaman dilimini. Kesip kalıplar halinde gönlümce kullanabileceğim o zaman dilimini. Belki hiç dokunamam. Hiç dokunmadım bu güne kadar.

62

Araba;
Eskiyor. Önce ses, sonra metal gövde. Son sesini duyduğumda bunun bir vedalaşma olduğunu anlamıştım. Şimdi bekliyoruz. Metal yeniden toprağa karışacak ve ilk haline dönecek. Yüksek sesle gülüyorum. Biri beni duymuş olabilir. Bu tuhaf, sağlıksız çığlığın bir veda olduğunu düşünebilir. Sanmıyorum.

63

Meyve;
Çeşitleri. Giderek *azalıyor_muş*. Elime geçen eski bir kitaptan okudum bunu. Sayfaları yer yer koparılmış bu kitabın oldukça eski olduğuna bakılacak olursa, yayınlandığı tarihten bu yana, sözünü ettiği rakamı bile iyimser bir rakam olarak kabullenmeli. Çarpıcı ve doğru. Ağaçları sallamamak, dalları bükmemek ve meyveleri yalnızca olgunlaşıp dalından düşünce değerlendirmek gerekiyor. Bunu bile nasıl saygıyla ve sessizce. Ağaç anlar ve izler. Sessizce. Kızılçamlar'ın yazarı yaşıyor olsaydı aydınlatabilirdi beni. Bilgisini derledi ve götürdü. Kalanlara haksızlık bu. Bu nedenle bildiğini mutlaka yazacaksın. Beşinci cümledeyim ve sonrası gelmiyor. En çok elma ve çilek için üzüleceğim. İki kutsal, eşsiz ve sözcüklerin ötesine taşan koku. Mayhoş, kekre ve tehditkar! Elma. Tadını sevmediğim o meyvede beni ele geçiren bir şey olmalı. Çilek yavru kısraktır; yakınlığım ondan.

64

Kadını;
Gördüm sonunda. Onlardan hiç kalmamıştır diye düşünüyordum. (*elma*) Hayatın bütün kötülükleri önce kadını sarmalar. Sınavı veren kadın mı kötülükler mi, bunu anlamak olanaksızdır sanki. Evleri tek tek yakıyorlar ve kadınlar sokağa uğruyor. Çığlıklarını yangına bırakıyorlar; çünkü akılları hemen bir sonraki evde. İzinsiz, bir gecede yapılmış evlerin gizli gücünü nerede saklıyorlar peki? O yıkılacakmış gibi duran, dahası yerle bir edilmeyi bekleyen evler yeni bir kötülük yuvasını müjdeliyor. Dört duvar örüyorsun ve bütün dünya senden çekiniyor. Açıklaması yok bir kadının ve doğurganlık eylemin miladıyla örtüşüyor. Ama onu gördüm bu gün; üstündeki, siyah dar elbisesiyle henüz tanımı yapılmamış, adı konmamış bir Tanrıça'yı andırıyordu. İğreti evimi, dar sokağımı, küçük iddiasız hayatımı ve tüm mahremimi tehdit ediyordu. Bakışlarıyla. Ürkek bakışlarımın gölgesinde sessizce uzaklaşıp kayboldu. Tehdit aşkla yer değiştiriyor; bu belki de dünyanın en güzel, en dayanılmaz zaafıdır!

65

Yavru;
Bir kedicik. Bırakılmış mı? Bilmiyorum. Anne kedi yakınlarda olabilir mi peki, bunu da bilmiyorum. Sahiplenmeyi göze alamıyorum ama. Bakamam. Canlı kalmanın tek açıklaması var oysa, birilerinin farkındaysanız yaşayabilirsiniz. Sahip çıkmak dünyanın sonrasına çakıl döşemektir. Bu sıralarda bu kalın, üstünde kırk anahtar deliği olan kapının hemen arkasında bekleyen yeni bir serüveni göze alamayacağımı biliyorum. Sınırlarının farkında olmak bu. Ve en kötüsü bu bilgi hayatı köreltiyor. Sevgi, sahiplenme ve olası başka riskler kırk delikli kapının arkasında durduruluyor, bu konuda nasıl yüreklidir pısırık ademoğlu! Kahrolası hayatlarımızı çeviren korunaklı sınırların ötesine çıkamıyoruz. Sınır işaretleri. Kırmızı çizgi, nokta, yeniden kırmızı çizgi. İşaretler yanyana dizilince mors alfabesini çağrıştırıyor: Çaresiz, çürük ve sahipsizim. Beni al! Ama ben sinsiyim, senin devamın gibi. Ben kediyim!

66

Kızılçamlar;
Yazarının kız kardeşi. Evet, bir kadın. Tehlike, uçurum ve ihanet karışımı. Bir gövde. Onu beklemiyordum. Bir gün geleceğini ve. Kapıyı çaldı, kendini tanıttı. Üstadın bana bir şey bırakıp bırakmadığını sordu. Bir yazar ne biriktirir ve ne bırakabilir bir başka yazar olma meraklısına. Belki cesaret, belki kırık dökük bir düşünce ve hakkından gelinmemiş kocaman, şekilsiz bir taslak. Ya evinin anahtarı? Hayır, dedim. Kimseden alamam böyle bir şey. Ev bir yük, bir karmaşa, peşin bir yorgunluktur. Çiçekleri sulamak için alamam böyle bir sorumluluk. *(yük, ağırlık, kurumlaşma, çoluk çocuk -çünkü kıyı köşe aramaya başlarsınız, hayır az önce buradaydılar, bir de somyanın altına bakın lütfen, peki gardrobun içine girmiş olabilirler mi, korkunç bu; hâlâ onarılmayan elektrikli fırın, açılmayan posta kutusu- ve beyaz bir sayfayı sonuna kadar dolduracak daha çok sayıda madd*e)
Kimsenin sığınağına uzatamam başımı. Bu cümle kadını durdurdu, beni anladı; ailenin genlerindeki duyarlılıktan olmalı; ama baştan çıkarıcı gözleri, evet; onları üstümden çekin alın artık, çünkü ben kendimi sınamak istemiyorum! Kimsenin sığınağına, diye; bu kez bağırmış olmalıyım, tedirgin oldu ve bir adım geri attı. Sürdürdüm: Kapıdaki küçük kediciğin bile! O sizin mi acaba? Hayır, hayır! Yüksek sesle söylemedim bunu; düpedüz, yanıt vermedim. Kadının başının üstünde tuhaf bir saç topu; evet topuz. Tehdidin açık göstergesi. Güzel göstergesi tehdidin. Kızılçamlar'ın yazdırdıklarından hiç söz etmedim. Yazı var olmayanı biçimlendiriyor çünkü. Yazının, dahası yazdırdıklarının peşine düşünce kuşkuyla karşılaşıyorsun: Kızılçamlar yazarının aslında bir *yok adam* olmasına kadar gider bu süreç. Kurcalamıyorum; bütün dikkatimi kadının topuzuna yöneltiyorum ve ürkütüyorum onu. Geri adım, evet o var; öyleyse Kızılçamlar da. Korkum ateşe dönüşüyor. Kadına sarılıyorum. Çözülüyor. Topuzu. Evinin anahtarı. Ah, belki de bir çekmeceye kaldırmış olabilirim o koca demir yığınını.

67

Israr;
Ediyorlar. Alma konusunda. Para istiyorlar. Para, şu bir zamanlar ortası delik; kolay taşınmak, ipe dizip; hayır, ırzına geçilmiş, alçakça aşağılanan şu satın alma; ticaretin hor görülen yüzü, fetiş tanrılar alevi; kısık gözlerin yalnızca bakırı görmesi, rakamların kusursuz takırdaması ve makineden çıkan o boğuk ses, sayıyorum varım! Ahmağın birisin diyorlar. Bana. Karınlar doymak içindir ve paranın da bir işlevi var. Her şey gibi. İşlevsizlik diye bir parantez açıyorum ve kapımı gürültüyle yüzüme kapatıyorlar. Kendi kapımı kendi yüzüme. Tarih çizmek bu. Sen o geçmişten gelen İsa'dan önce iki binli yılların sağır belleği; ölümsüz ama asla tanrı olamayan sürüngeni; sen bir sıradan ama ne tuhaf, başka türlü tanınan; en güzeli arzulanan (*bu yeni bir şey, yeminle*) sen! Alay edecekler; ben bunu göze alıyorum. Sonunda. Isrardan zerre taşımayan bir tavır. Kibar, sıradan, sade. Beni alabilirsiniz. Ücretim yok efendim. Dilenen insan ikiyüzlüdür bu yüzden. Acılı şarkılarındaki hayata dokunulamaz. Dilenerek genç kadının sevgisini elde eden delikanlının (*tabii ya, satın alınmış sözcüklerle*) benmerkezci kimliğini anlamak zor olmaz. Aşkın emeği yine aşkın onurunda gizlenmelidir belki. *Melidir ama belki.* Bunu okudum. Israr etmeyin, diye fısıldıyorum sonra. Gölgeler geri çekiliyor. Satın alınmamış bir sessizlik.

68

Roman;
Beni yoruyor. Çok. Ara verdim. Dört cümle bir nokta. Bu cümlelerle günün birinde yüzleşeceğim. Cüretimin kaynağını öğrenmek için.

69

Geriye;
Doğru giden *(kaçan*) takvim geliştirdim. Çünkü günlerdir derin, soluk aldırmayan, acıtıcı bir sessizlik var ve bir şeyler geriye doğru, hep kaçıyor. Geriye doğru. *Mivkat*! Aramıyorsun.

70

Kent;
Öykü biriktirir. Eski, tozlu, dikişleri patlamış,dağılmaya hazır bir cilttir kent. Sayfaların eksikliği, uçup gitmesi, yırtılması, buruşması, kesilmesi, katlanması, yapıştırılması, küçültülmesi... sıradandır. Öyküler okunur ve unutulur; belki de benim yaşadığım bu, yoksa yazdığım mı? Unutulur! Üçüncü bir kişi bütün bunları okur ve günün birinde kenti terk eden bir kırlangıç Noktasız

71

Gece;
Bir sözcük nasıl bu kadar çok kuş çağırır. Ne kadar çok kuş görülmez, sayılmaz ve tamamlar karanlığı. Ne kadar çok; sahipsizdir gece ve ne kadar iyi ki böyledir; sonra birden tökezlenirsiniz ve küçük bir “ah” sesi büyük bir karanlığın içinde el yordamıyla bulduğu yatağına süzülüp uykuya dalar. Ah sesi.

72

L;
Adı bu. Gidecek yeri yoktu; apartman girişindeki eşiğin üstüne oturmuş, karşısında henüz yer almayan ikinciye kısık sesle öyküsünü anlatırken buldum onu. Bana önce saati, sonra da günü sordu. Kaybolmuş olabilirsin, dedim gülümseyerek. Yatay mekanda mı, dikey zamanda mı? Beni daha önce görmüş. Dikey zamandan olamaz dedim, yine gülümseyerek. Parka çıktığında, dedi. Sıradan bir yanıttı ve şaşırttı doğrusu. Parktaki kulübede bir kaç gece kalmış. Park bekçisini biliyorum; şu zaman zaman gözüme nazi subayı gibi görünmekten haz alan, oyuncu eskisi –son gördüğümde *I’m Spartaküs* diye bağırıyordu-Ya daha öncelerde? Bir başka park, bir başka kulübe. Bu kez o gülümsedi. Ona arkadaki büyük odayı verdim. Kendi kendimle tartıştım bu nedenle. O bir insan, evsiz üstelik. Ama ne çok var bunlardan! İçimdeki hiçkimse gerçeği biliyor. Ben onu çok eskilerden tanıyorum. Birinci cümleden.

73

Bırakacağım;
Dedim, sonunda. Ağzımdan dökülecek sözleri bekliyordu ve başka seçeneği yoktu, en kötüsü bu. Nasıl bir tutsaklık bu? İşte, bu basit soruda bile saklanan şey; yani yanıtın satır aralarında anlamın kıymaya dönüştürüldüğü; belki de hiçbir soru yanıtlanmak için değil; hepsi bir başka sorunun kozasından çıkıp; üstelik hızla çoğalıp. Bana bakıyor; konuşuyorum, evet. Kıyma etmek, lime lime doğramak fazla şimdi. Arabam çürük ama taşıyabilirim seni; diyorum. Gitmek istediğin yere kadar. Üç nokta, diyor. Orada bırak beni. Arabam homurtuyla yol alıyor ve eskiyen metal, günü gelmiş çünkü, toprakla karışıyor. *Arzın Merkezine Yolculuk* diyorum. Dinlemiyor beni. Hiçbir yer burası. Akşam arkadaki büyük odada olacak. Sanki o an uyanmış gibi. Uykumda senin külüstüre bindik ve hiçbir yere gelmedik. Evet, hepsi bu. Eylemin hayata katkısı yok. Her şey bellekte. Gözlerin bir milim arkasında saklanıyor her şey.

74

Baba;
Önce bir fotoğraf olarak düştü önüme. Kaç yıl geçmiş. Ya en son ne zaman, adını söylediğim? Meçhul bir adres. Şimal. Bir atı kovalıyorsan yine bir attan daha hızlı olabilmelisin, demişti bir seferinde. Bir söz perçini. Bir attan daha hızlı, daha dört nala ölüme gidiş. Yine kovalarken. Hayatı. Baba bir çocuğun içindeki negatifi ışıkla buluşturan kimyadır. Her şeyin adını koyar bir baba, her şeyin yerini bilir ve zamanını. Baba hep yerinde durur ve yalnızca sen yer değiştirirsin. Baba bir düşmana mı dönüşür sonunda? Belki ölüme daha yakın durduğu için. Şimal yıldızı ne kadar eski; ama ne çabuk kaybolandır! Evet, güvenilmezsin sen ey büyük çocuk; belki tam tokuşturacakken iki buzlu kadehi; tam savuracakken sigara dumanını karşılıklı, sessizce ayrılansın masadan; ah korkak, ah ölümlü! Peki neden kolay akla gelmez; birden şekillenmez yüzü ve neden meçhuldür bir baba? Neden sesini duymuş gibi olup birden irkiliriz kimi zaman? O an orada mıdır gerçekten; ya da gerçek, bir babayı asla silemez mi yeryüzünden? Peki, baba neden kolay akla gelen değildir, evet yüzü neden bir meçhuldür bir kez daha? Kapı çalıyor. Bu gelen babam değil. Ama o *kısık sesi* kısa süren bir öksürük nöbeti izliyor. Kanım donuyor.

75

Birini;
Bekliyorsun, dedi. Kimi dedim. Birini, dedi yalnızca. Ben burada, bu noktada, bu sığınağın içinde ve belki gün içinde bir parçacık uzayan gölgesinde olabilirim. Bunu fısıldıyorum. Bir de belki öldüğünü. Beklediğimin. Kimseyi beklemiyorum sonuç olarak. Hem, unuttuğum bir şey bu. Beklemek amaçlı bir edimken yalnızca kendisine dönüşüyor, yine kendisini unutturuncaya kadar. Bir de beklettiğim insanı eskitemem ben diyorum; oysa zaman eskitir. Duyguyu, amacı, heyecanı ve her şeyi. Eskitir. Gün gelir beklenen “beklenmeyene” dönüşür. Bu evin tek konuğuna söylüyorum bunu. Evden kendisini bir türlü dışarıya alamayan konuğa. Kemikleşmiş, eşyayla kaynaşmış, karanlığa tutunmuş ve ıslak sohbeti hayatın ta kendisi sanan konuğa. Paslı, eski, külüstür arabanın öksürerek kendisine gelmesini bekleyen o uslanmaz konuğa. Ama o beklenen değil. Beklenmeyen de. Kuytudaki tek çiçek, sakız sardunyası, izliyor bizi. Hep aynı konuşma diyor. Binlerce kitaptan hatırlıyorum bu satırları. Hayatın bu kaprisini, nerdeyse her şarkıdan. Ötesine geçen şiir yazıldı mı örneğin ? Ya cinayet işlendi mi?

76

Fotoğraftaki;
Onlarca kayığa bir daha bakıyorum: Yerinden kıpırdamayan hareketsiz, ne ki uyumlu gövdeler. Dalgalar sabırsız ve şehvetli oysa. Bozuk bir fotoğraf diye not alıyorum belleğime. Her ne kadar canlı, parlak, akıl çelen görünse de, aslında gerçeklik taşımayan bir yanıyla görünüyor bana. Hayat devinimsiz olamaz. Başucumdaki bardağa dokunuyorum; içindeki su beni onaylıyor.

77

Kırmızı;
Işık. Ama trafik uyarısı değil. Her gece belli bir saatte *(geç, oldukça geç*) caddenin karşısında beliriyor. Park eden bir kırmızı nokta. Göz kırpıyor. Belirsiz bir uyarı. Yalnızca dikkat! Evet, her şey olabilir. Yürüyorsan örneğin, yavaşlığın problem olabilir; koşuyorsan örneğin telaşlı halin dikkat çekicidir; duruyorsan, niyetin nedir senin? Her şey olabilir. Kırmızı konuşuyor. Geveze bir dil, hınzır bir yürektir kırmızı. Sabah erken saatte pencerdeyim, ilk ışıkla kaybolmuş, bilinmeyen bir aracın, göze görülmeyen, kendini fark ettirmeyen bir park edişi bu: Belki, bir ona uyarı yok. Hey kırmızı! Neden duruyorsun?

78

Sığınaktır;
Dil.

79

Eylemsizlik;
Hali. Dünyanın. Herhangi bir yaşam belirtisinin olmadığı. Ölüm haliyle karıştırmamalı yine de. Sahi o an, daha önceden verilmiş bir işaretin uyarısıyla bir an için alınan mola. Araba kornolarında dolaşan bilinmeyen bir virüs, evet tümünü birden susturmuş; öğrenciler öğretmenin sınıfa giriş anındaki kadar sessiz ve saygılı; çığırtkanlar (*her tür*) Sibirya'ya sürülmüş; tamirciler dünyadaki tüm makinaların tıkır tıkır (*ve sessiz*) çalışıyor olmasını birbirlerine rapor ederlerken nasıl şaşkınlar; ev kadınları elektrikli süpürgeleriyle geçici bir süre için barış imzalamışlar; karı kocalar karşılıklı taciz atışlarını durdurmuşlar; savaşlar çoktan bilinmeyen bir tarihe ertelenmiş, ah meğer bin yıllardır nasıl ahmakçasına yaşıyormuşuz ey Tanrım (*yoksa senin yüzünden mi);* polisler ömürlük izine ayrılmışlar; dilenciler sağır ve dilsizse evet, bu sonuna kadar gerçek; motosikletlerin hepsi toplanmış ve okyanusun dibine gönderilmiş; köpekler öğrencisiz, programsız ve heyecansız yaz okullarının önüne serilmiş, uyku alıştırmalarını sürdürüyorlar; bilgisayarlar birer balon gibi patlıyor ve abaküsler (*minik topların arasına pamukçuklar sıkıştırılmış*) yeniden okul çantalarında; bilgisayar oyunları, körebenin sonu belirsiz serüveninde kör bir kuyuda konmaksızın düşmeyi sürdürüyor; bilgisayarlar, elektronik postalar, mekanik çığlıklar, gıcırtılı merhabalar, yağsız şapka selamları, vidasız gün batımları, göstergesiz esnemeler, alarmsız ayakta uyumalar ve kaygısız o an; sonra telliler, telsizler, antenler, kablolar, çanaklar ve müthiş bir düzen, ağ, buluşum, kesişim, karmaşa, içinden çıkılmaz merkez santralleri; ne ki henüz elektrik bulunmadığı için koca, işlevsiz, boş bir bellek, yüzmeyen bir gemi, havalanmayan kanatsız bir koca kütle. O talihsiz an bekleniyor, belli. Parkta güvercin besleyen ve eskilikte parktaki heykellerle yarışan devinimsiz yaşlılar. Ağır çekim ölüme doğru dönerek. Omuz plan. Geride bırakılmış sersem ev uğultuları, torun ciyaklamaları, yanık yemek kokusuna karışan, bok, sidik ve çürük sebze kokusu; güneşin fırsattan istifade içeriye süzülmesi ve herkesi kavurup yok etmesi; çılgın bir yarış, yok oluşun güzel emeği; sevdim bu oyunu hiç bitmesin resimli rapsodi, fiyakalı peyzaj ve hiçbir malını pazarlayamayan kırık yumurta taciri; bu ağır bir yük, kimse taşımasın, (*ama kendine, ama kendiliğinden*) çiçeklerin büyürken çıkardığı o sabırsız hışırtı, kumsalın rüzgarla yer değiştirmesi, kimse fark etmiyor bizi, haydi yer değiştirelim, ama sayım yapmayın ne olur, can sıkıcı bu; çünkü bütün bunları istediniz ve yonttunuz kulak memelerinizi, bir derebeyi kadar acımasız, bir o kadar buyurgan; kesin sesinizi ve oturun oturduğunuz yerde, herkes geçici bir süre için kayalığın bir parçasıdır; ama kayalığın;sessiz olun ama tanık olmayın bu sessizliğe, karşıda değil bu yanda konuşlanın; kertenkelenin çalıya takılmış ve

her an gözden çıkarılabilecek bir kuyrukla ilgili giriştiği o bıraktım/bırakmadım muhasebesi ve çobanın kaval kırıp mim geliştirdiği, koyunlar vücut dilinden anlar çünkü; üstelik kuyumcular bir arpa boyu yol almazken ve dizmezlerken bir zincire ödeme koşullarını; yazgının parmak yardımıyla anlatılması, kuşkunun dudak kıvrımıyla, aşkın göz seğirmesiyle; bir öğle sonrası uykunuzda konaklayan belli belirsiz bir gülümseme, evet bu anlık bir bölüşme henüz uykuyu tanımadan (*huzurlu*); gündeme sığmayan, hayata yakışmayan kağıda sığmayan nice kör karar, doğaya aykırıdır hükmüyle noktalanışı bir kararın; nice cansız, dilsiz ve elbette uykusuz eşya ile, eylemsizlik. Kocaman.

80

Kum;
Nöbeti. Son iki gecedir. Gizlice. Çünkü biri getirip kapıma bırakıyor. Bin bir güçlükle ve çatırtıyla (*karıncalar cabası*) açıyorum kapıyı. Ardından, süpürme işlemi başlıyor. Söylendim, biri özellikle yapıyor belli. Gerekçe aramadan, örneğin öfkeden değil; gerekçesiz davranışın bile bir açıklaması yok mudur peki? Deniz kumu bulmak nasıl zor bir de. Özel bir taşıma şirketiyle anlaşıp. Yaşlı biri olduğunu düşünüyorum. Neden sorusuna cevap bulmak, süpürmekten, kapıyı açabilmekten daha önemli. Ve ben. Evet, bunu öğrenmek istiyorum. Gerekçeli ya da gerekçesiz. Konuşmak. Kum nöbetinden ilk iki gece bir sonuç alamadım. İkinci gece, bir ara dalmıştım, işini o sırada görmüş olmalı. Israrla taşıyacak ve çıldırtacak beni. Yineliyorum; asıl sorun belki de gerekçesizlik. Ama bunu öğrenmeliyim.

81

Mektup;
Sürpriz oldu. Zarftan çıkan katlı kağıtta yazılar olsaydı daha büyük bir sürpriz olurdu. Yazı.(b*ilinmeyen*) Son günlerde yaşadıklarım (*topuz, kum, mektup*) kafamı karıştırıyor. Hayatı silkeleyebilir bütün bu gerekçesizlikler; ama emin değilim. Sonunda onun (*mektup*) benim tarafımdan yazılması için benim tarafımdan bana gönderilmiş olabileceğini. Düşündüm, bu çok hoş bir gerekçe. Yine de bu sonuç şaşırttı beni. Kendi gerekçesizliğime bir kılıf bulamadım. Hayır.

82

Yalnızca;
Bir uyarı dedi adam. (*Tahmin ettiğim gibi, hayli yaşlı*) Gelecek kumdur, daha doğrusu dünyanın sonu kumdan. Her şey ayrışacak, bölüşecek, parçalanacak ve un ufak olacak. Kum olacağız, birlikte! Saçma dedim buna. Ayrıca bu gerekçeyle kapıma kum yığman ahmaklıktan başka bir şey değil. Akıllıca olan şeyleri say, dedi sektirmeden; büyük kararlardan mı söz ediyorsun acaba; dünyayı yöneten kalın sesli komutlardan mı? Buluşlardan, sözlerden, vaatlerden, belki hepsinden mi? Hepsi hepsi günün birinde kumlaşacak. Sonra sustu. Bir süre yüzüme baktı ve dağıldı. Sonra. Milyonlarca oldu. Şimdi kapımda. Birazdan süpüreceğim.

83

Kızılçamlar;
Yazarından geldiğini sanıyorum. Mektubun. Boş sayfalar en büyük düşmanın olmalı diye yazdığını, yazmadığını sayfanın bir köşesine, kendi el yazısıyla; küçücük. Yarıda bırakmanın kolaycılığına teslim olan bir sıradan olamazsın. Çevrene bak, sokakta yatan bir taşın tarifi, tam olarak çıkarılmamış bir görevi vardır. Senin görevin, hiç değilse şimdilik bu. Kızılçamlar havalandırılmalı, dalların tozu alınmalı ve ıslığına eşlik etmeli rüzgarın; görevin bu. Benim bıraktığım yerden. Aklın yürekle yarışını sürdür ve kaybeden olmayı amaçla. Görevin. Bu. Sığ sohbetler, incir çekirdeğini doldurmayan gevezelikler, evler, arabalar, paralar, ikinci kadınlar, iflah olmaz çocuklar, anı terk edip yalnızca gelecekle ilgili olarak taşınan yersiz korkular, hiçbiri değil. Yıldız, yıldızlar ve samanyolu. Ufukta beliren soru işareti biçimindeki beyaz bulut. Kırlangıcın gagasındaki re notası. Aç çocuklarına yetiştiriyor. Şakıyan sabilere. Kaydet, çünkü görevin. Bu. Yazacaksın, bak emir on bir. Dokunmadığın, sesini duymadığın, başını çevirmediğin hiçbir çaresizlik senin ülkene ait değil. Tanrı bile kanıt göstermekten yana değil; o yalnızca buyurur. Kaydet. On bir. Bu. İnanç insanı besler ve yaşadığın tedirginlik seni mutsuz eder. Bu. Mektubu okudum. Sonra bir daha. Beyaz sayfanın üstündeki binlerce eğri büğrü işaret, kod, harf, leke, parmak izi, mürekkep damlası, yırtık, yapıştırma, katlama, nokta, çizgi soru işareti, ünlem ve üç nokta... Saldırıyor. Fazladan. Parçaları birbirine yapıştırıp. Bir bütünü. Bu. İtiraf ediyorum. Bunları yazan benim. Bunları yazan kendini kendisine inandırmıştır. Kul da benim yaratan da. Tamamlayacağım. Başladığım öyküyü. Bu.

84

Sonrası mahşer!

II

SEYİR GÜNLÜĞÜ

Dağcıların. Tıpkı denizcilerin, ya da başka umutsuz gezginlerin olduğu gibi. Yaşam sevinci, macera duygusu, ölüm ülkesini yoklama girişimleri... İnsanca olmayan bir şey söyleyin bana. Tanıklık giz barındırır; hiçbir anlatı kendisi değildir bu yüzden. Seyir günlüklerinde yazılanların ötesindekileri okumaktır asıl olan. Ama bu dağcıların! Araziyi, toprağı, güvenliği, öteki cinsi, arkadaşlığı, tehlikeyi ve dayanışmayı sonsuz sayıda sınamaya hazır olanların yazdıkları. Zihinden; ve ne kadar gerçek!

ÇİL

Sözleştiğimiz yerdeydim. On Eylül; dokuzu tanık. Araçlar durdu. İnsanlar içinde. Paraların sesi. Evet, onlar hâlâ hareketli. Sonra her şey dağıldı. Biten bir şey olmalı. Kaçan bir şey. Yav çillisi gibi.

DEĞİŞEN

Sen atomu yazarsın, biliyorum. O atomu senden teslim alır. Sonra yeniden; yani başa dönüp. Değişen bu olmalı. Atoma bir bakışımız var. Kimsenin, hiç kimsenin bakamadığı kadar. Bir maddenin en küçük üşüyenidir atom. Evcilleşir, bu mutlak. Kadri bilinir ve sevilip okşanır. Bir atom. Sıkıntım bu dedi hiç konuşmayan. Atomumuz yok bizim. Bir maddenin o en küçük, o en üşüyeninden bile mahrumuz. Susup o an... Herkes patladı. Evren bilir.

ÇABA

Kırmızıyı sese dönüştür önce. Sesi rakama. Harfleri ustasına bırak. Kimse karışmasın bir de. Bu aklın bayrak yarışı. Beyin susunca yürek aldanır. Bunu kimse söylemedi. Ama boyadılar. Dokuza. Bir marşa yükleyip.

KUTUP

Sen gelir misin? Bu şüpheli. Benim gidişim daha sahici. Önce bir portakal bahçesi bulmalıyım. Bir de mendil. Cisimlerin katı halini kent önderine bırakmalıyım. Birden ayaklarım yerden kesilmeli ve... Kimse beklemiyor. Hafifliğim bundan. Soğukluğum. Duruşumun dili yok. Sen de gelmiyorsun bu yüzden. Kestiğimiz hiçbir şey bize paylaştırılmıyor. Sonra uzağa. Öylesine kolay. Ufukta bir yıldız ışıldıyor. Kırptığı karanlıktan ürküyorum.

DURUŞMA

Masa hazırlanmış. Özenle. Mumlar ve tedirginlikler. Şüpheli çorba, soğuk et ve kaçan fırsatlar. Önce dışarı çıkmalı, sonra hiç geri gelmemeliyiz. Bir davet değil bu. Bir şölen değil. Bizi yargılayacaklar. Lokmalarımızla. Önden ikram, ardından ölüm. Ilık çorba doğruluyor bizi. Kendiliğinden dökülürken zemine. Sakın kirletme başkaldırımı.

SAPTAMA

Ten mevsimidir yaz. Kış, ormanın saklanmışıdır. Baharın korkusu, eninde sonunda gerçekleşecek ölümden. İşte apansız sonu baharın!

GÖVDE

Tok. Olumluyor yeryüzünü. Sebebini biliyor. Bu nedenle dingin. Kökleriyle haberleşiyor. Her sabah yapar bunu. Kendisinin de bir sabah olduğunu öğrenir böylelikle. Ol ve öğren. Kendini. Kimseyi incitme ama.

SAPTAMA (2)

Adın yağmur yorgunu. Bir kavis gökyüzünde. Bir boncuk. Kayıp. Çizdiğim kadar yazmadım. Yüzüm kopmadı yeryüzünden. Hep bendim beslenen. Bir yoksul kedi. Bir sarı bellek. Esrar ve kehribar söyledim. Şimdi boşluk artı bir. Şimdi çığ ve resim. Adın kış dolabı. Hüzün çekmecesi ve hiçbir harfin çözemediği: muamma.

DEĞİŞİM

Tenin büyük bayramı, diyor usta. Altı Ağustos için. Gövdenin kutsanması. Ademlere Havvalara geçit çok. Değişim. Kırılan an, kırılan gün, kuntlaşan tortu. Büyük karmaşanın hemen öncesi. Daha büyüğüne konmuş bir nokta.

KIYI

Yerleştirdiğim. Çakılların içine. Bilsem bin yıl sonra. Hani elimle koymuş gibi. Yalan değil, elimle koydum. Bir düş bu. Belki tevatür. Kendi özümden çıkıp yine kendi özüme ulaşan. Ulaşırken büyüten kendini. Ak köpükler gibi, az ilerideki.

DAĞ

Bu kez görmedim. Evliya söndüğünü söyledi. Ben de onun yanıldığını. Ateş yanıt verecek. Ne zaman? Kıvılcım bir yer arıyor. Bir nokta. Yeni bir dağ ateşi için. Ama ne kadar yükseğe çıkabilir?

KOKU

Odayı yokladı. Küçük kozmosu. Hırçın. Öznesiz. Yalnızca kendinden sorumlu. İstasyonu yok. Başlangıcı da. *Ama var olan bir yanı var! Ve bu insanı delirtiyor*. Kimse anlatmaz bunu. Herkesin bildiğinden. Odayı terk etmiyor.

TANRI

Her yerde. Jetonu atıyorsunuz ve çalışıyor. Bizi kutsayan şey bu. Satın almak inancı tazeliyor çünkü. Her yerde. Kalbin üstünde. Çoğunlukla. Kahverengi. İçi dolu. Yemin edebilir!

BALIK

Değişkenin uç örneği. Bir balık yalnızca kaymanın tarifini yapan mıdır? Kaybolmanın bilincini göz kapaklarında mı taşır? Bilir, kaybolur ve unutur. Bütün balıklar mutlu mudur bu nedenle? Mutlaka. Bunu bilmedikleri, bilseler de unutacakları için.

KAVİS

Görüşelim, diyor. Konuşalım ve kanatalım birbirimizi. Sonra ufka bakıyorlar. Kayıp giden güneşe. Bir uçak, ardında ak köpüğü. Kocaman bir kavis çiziyor. Yarım soru. Noktasız bir işaret.

YATAK

Uzakta. Bütün vazgeçtiklerin. Böylesi daha iyi, diyor. Dinlendiriyor. Bir nehir gibi. Yalnızca kendi yatağında. İnsan kendisini ne güzel kandırır. Hoşlukla yapar bunu. Barışla. Kendi açtığı yatağa uzanır ve yumar gözlerini. Sonrası uyku. Kalabalık korkulara uyanan masum uyku.

BULUT

Usanmam, bir daha anlatırım. Anlatır, evet. Bulutların şaşkınlığına bilgelikle açıklanabilecek bir öykü uydurur. Taşın hareketsizliğine, keza. Ormanın uğultusuna. Kentin vahşiliğine. Ak sakalını *-tek tek tellerini ama-* titreterek anlatıyor bunu. Yüzünü çevreleyen bu beyaz hale için de bir öykü uydurmuştu işin başında. Nem, demişti. Bulutların taşıdığı nem kimi zaman dinlenir sakallarımda. Onları yavaşça okşar ve niyetlerinden haberdar olurum.

DURUŞMA (2)

Bu gün gelmeyecektiniz. Dün de. Hiçbir zaman. Adımlar sizin için değil. Geride bırakmalar yakışmıyor size. Geldiniz ve bütün renkleri sildiniz. Hareketler ağırlaştı ve bakışlar eskidi. Biriktirdiklerimizi, evet hepsini gözden çıkardık. Orada, öylece bekleyin şimdi. Ağaç gövdelerinden ayırabilmeliyim sizi. Söylenecek son sözü bekleyin ve tek yaprağınız bile kımıldamasın. Bunu başarmalısınız, çünkü geldiniz.

SOĞUK

Eski bir oyuncu. Şimdi kazaklar içinde. Çok kilo almış. Gözlerini bir çizgiye dönüştürerek bakıyor. Gördüğü, yalnızca geride bıraktıkları. Bir zamanlar..diye başlayabilir. Herkes ürküyor bu başlangıçtan. Ötede bir avcı kulübesi var. İçindeki günlerdir dışarı çıkmıyor. Mevsime, dondurucu soğuğa av olmuş avcı kulübenin bir köşesindeki ranzanın üstüne büzüşmüş, öylece duruyor. Oyuncu onu tanımıyor. Kazaklarından kurtulsa gövdesi bir ceylana dönüşecek belki de. Eskiye doğru zarif bir koşu tutturacak ve uyandıracak avcıyı. O an, bir köşeye büzüşmüş olan adam birden bir yırtıcıya dönüşecek ve avlayacak onu. Geçmişi. Eski bir gazete kesiğinde göreceği fotoğrafını anımsayacak durumda bile değil oysa. Yalnızca anlatacak. Gerçekten hızla uzaklaşıp olmayan o ince ayaklarıyla. Zarif bir koşu tutturarak.

KAVİS (2)

Başladığın yerdesin diye seslendi. Dönüp baktı. Ona. Saatlerdir boşuna yürüyorum demek, diye mırıldandı. Gülümsedi Taşların üstünden dikkatlice sekmiş, suya bulaşmamaya özen göstermiş; bütün bunları yaparken de çevresini merakla izlemeyi sürdürmüştü. Otlar, çalılar, fırtınada devrilmiş ağaç gövdeleri, ölü kuşlar ve iz bırakmayı unutmuş sürüngenler... Detaycılık, evet. Güzellik, ama her tür güzellik amacından uzaklaştırıyor insanı. Koca bir kavis çizdim ve başa döndüm. Belki de bu güzel bir şeydir diye seslendi suyun karşısındaki. Nasıl duydu ve yanıt yetiştirdi peki? Dönüp yeniden bakıyor. Karşı kıyıda kendi boşluğundan başka bir kıpırtı yok. Bunu da görüyor. Bütün güzellikleri gördüğü gibi.

BALIK (2)

Suya ayağını sokuyor. Çıkardığında parmaklarının olmadığını hayal ediyor. Evet, çıkardığında bu çocukça düşüncenin bir an için gerçekleşmiş olduğu düşüncesi, hayır oyunu, onu kısa bir süre için eğlendiriyor. Küçük köpekbalıkları. Suya girmek ya da girmemek. Birazdan güneş batacak ve tüm tehlikelerin üstüne karanlık bir tül. Geceler ürpertir beni diyor. Ateş yakmayı sever bu yüzden, sabaha kadar konuşur durur. Kimseyi bulamazsa kendisiyle. Küçük bir köpekbalığı o. Keskin dişleri yok belki ama koparmayı biliyor. Yeniden uzatıyor ayağını suya. Parmaklarının vücudunu terk etmesini boşuna bekliyor.

KIVILCIM

Ateşi tut diye seslendi. Yani aklında. Kollarıyla havada tam bir çember çeviriyor. Bir kabile reisi. Büyük orkestrasını yönetiyor doğanın. Havanın tılsımını dağıtıyor. Çıkmayan rüzgarın düzenini bozuyor. Görmediğimiz bulutu ürkütüyor ve beni uyarıyor. O yumuşak sesiyle. Ateşi tut! Kıvılcım yalanlıyor onu. Bir ateş ele gelmeyendir. Yakmanın da ötesinde sönmeye, yok olmaya ondan daha yakın duran hiçbir şey bulamazsın. Kıvılcım tamamlamıyor cümlesini. Çemberin içinde görünmez bir noktada asılı kalıyor.

YATAK (2)

Uyanmak diye direndi. Bir trenden farklı. Vagonsuz. Kendi rayları üzerinde. Yol aldıkça ardı sıra topluyor: Rayları. Bu da benim boşluğa çizdiğim diyor. Alnını gösteriyor. Bir çizginin, bir sonranın, bir geleceğin yatağı gizli onda. Kara dumanlarda boğamazsın onu. Sulara terk edemezsin. Gün olur bir güzellik olur: Herkes sebeplenir.

BULUT (2)

Bizi bırakma, diyor kuşlar. Bizi bırakma, diyor bir çok şey daha. Yapraklarını rüzgara kurban vermiş yaşlı bir çınar örneğin. Yaşamını son kaldığı yerden başlayarak değiştirmek isteyen bir salyangoz. İz bırakarak yazıyor bu dileğini. Şaşırtıyor kendisine. Çevresindekileri. Zamanın sıradanlığını, doğanın akıl ermezliğini... hepsini unutabilirim diyor, bir yırtıcı. Keskin gagamı kırabilir, tırnaklarımı sökebilirim. Sakın gitme, sen ey! Bulutun belleği yok oysa. Aklı bir önce konuştuğu yerde kalmış. Kulakları zaten duymuyor ve o yalnızca bir bulut zaten. Şekilden şekle, anadan babaya, komşu bahçedeki şirin köpekten çığırtkan cankurtarana, öykü anlatan sevimli ihtiyardan onu dinlemeyen hırçın toruna, sızlanan yaşlı kadından, düşünde salıncak olan kötü yola düşmüşe, kahkahalar atan bir nöbetçi askerden buluşma saatini çoktan unutmuş bir sevgiliye...hepsine hepsine benzemesi onun suçu değil. Salyangoz bilmiyor bunu. Bilse iz bırakmadan da yazabilir; iz bırakarak ya da, yazılanları karalayabilir. Yırtıcı duyuyor söylenenleri. Harfin olurken çıkardığı günahsız sancıdan izliyor yeryüzünün şekil değiştirmesini. Bulutun ona özendiğini iyi biliyor. Çıplak çınarın üst dallarından birine tünemişken.

GÖVDE (2)

Bindiği dalı. Keser mi insan. Bunu araştırıyorlar. Durmaksızın. Hızarın çıkardığı gürültü. Okul dağılıyor. Çocuklar bu gün yeni bir şey öğrendiler mi Tanrı? Balığın kayganlığı yalnızca kendine mi? Çiller ne zaman çoğalır? Kim kalbine yenilirken gülümser? Gövdemden başka nerem var peki? Çeşmeye kadar sabretmelisin öyleyse diyor. Yaşlı kadın. Annenin, herhangi bir annenin büyük annesi olabilir. Dünya görmüş. Başka türlü açıklamaları var. Her şeyle ilgili. Seni tahmin etmiş üstelik. Bilmişin biri gelecek ve ölmüş canımızı sıkacak. Haklı çıkartıyorsun onu. Yoksa utanmalı mısın? Ayak uçlarına bakıyorsun. Yüzünde sersem bir gülümseme dolaşıyor oysa. Gövden sarsılıyor. Bütün, kocaman, bir ağaçtan daha ağaç o gövden. Senden kurtulmalıyım. Kepengi indiriyorum önce. Sonra koca bir gürültü. Başıma üşüşüyor. Bütün gövdeler.

KOKU (2)

Başkaları gibi baktığında kendine. Hepsini dışarıya çıkarmalısın demişti bir gün. Ne kadar hafiflersen o kadar çoğalırsın. Sen eleştiriyi tarif ediyorsun diye gülüyorlar. Tarihleri kadar eski değil, hiçbiri. Atalarını tanımamışlar ama okumamışlar da. Yolculuklarına *nereden* devam ettikleriyle ilgili fikirleri yok. Yarın sabah bir başka yere bırakabilirsin. Öylece beklerler. Sonra o gelir. Evet, bizi en çok anlatan, bizi ısıtan. Buluşturan cümlemizi. Sarılarak tanışacağız. Köşede. Kokumuz diğer köşeye ulaştığı an, katılabiliriz. Oyuna, hayata, sohbete, sürekli canı sıkılan adamlara, öğretenlere, bulanlara, yitenlere, kazananlara, en çok kendine benzemeyenlere. Öfkeyle soluyor çocuk: Sakın kimseye benzetme beni. Anama babama bile! Yürekli ol ve kork çocuk diyorsun. Hem daha ne kadarsın ki! Ayaklarınla bile tanışmadın. Çoraplarını başkalarınınkinden ayıramazsın henüz. Köşede. Beklese ne değişir. Hani tek ayak üstünde. Tarihin eskimedi. Başkaları gibi bakmak için kendine. Başkalarından çok taşımak. Sana ait. Senden önce yol alan. *Kimliğini.*

TANRI (2)

Biz bu Arabistan'ı ne zaman tükettik peki? Olmamış kayısılar ne zaman burdu ağzımızı? Seni ne zaman öptük Yaradan? Ne zaman kendi kabuğunu soyacak bir ceviz. Buradayım. Bekliyorum. Sabırla. Sınav sırası şimdi sende. Tanrım.

KAR

Renkliymiş. Daha da ilginci, belki de duydunuz, her karın biçimi farklı. Atom çekirdeği gibi. Elmacık kemikleri bile olabilir. Çoğaltma diye uyardılar: Yalnızca verilenle yetin. Karı anlatıyorum ve düşerken çıkardığı gürültüyü. Peki ne kadar olabilir? Belki dünyanın kendi çevresinde dönerken çıkardığı gürültüden bir fazla. Korkunç bir ses olmalı. Ama bunu duymuyorsun ve defterinde de yazmıyor zaten. Ben, diyor yine de bir karın şeklini çizdim ilk sayfaya. Dahası ikincisini bile. Renklerini de katacağım şimdi. Gürültüsünü yalnızca anlatabilirim. Durup düşünüyorlar. Kar düşünceleri bencildir. Kara aittir bir de. Yeşili yoğun bir kar akıl ediyor bunu. Hızla kayarken atmosferde. Hiçbir şeyi anlamadı, oysa ömrü tamamlanmak üzere.

SORU

Duyabilir mi bir kar kendi kokusunu? Boğulur mu kendi sesinde? Çoğalır mı günah saflığın sığlığında? Hani severse onu ölür mü peki? Ölür mü peki apansız eksilirse?

HESAP

“Bir sesin uykusuna gözdağı konar...” diye başlayan bir şiirin *–genç bir şair olmalı-* sonrasını okumak istemiyorsun. Haklı olduğunu düşünmek istiyorsun. (*Haksızlık yapmadığını*) Kolaylıkla kayırabilirsin kendini. Belki de sesin uykusuna gözdağı konma halini görmez gelenlerden olamadığın için. Beni bütün bu kaygıların dışında tutmalısın diyor bir başkası. Gövdesi değilse bile itirazı cüsseli. Susmak ve sesin uykusunu beklemek en güzeli olacak belki de.Sonra masadan kalkıyorsun. Küçük pusulayı o an fark ettin. Hayattır, anlık korkuların ve belirsizliğin karşılayıcısı. Kim ödeyecek ücretini öyleyse? Bunu sen soruyorsun. Pusula toprağa kayıyor. *Aslına.*

ÇİL (2)

Dağılmak bu diye seslendi. Her köşeden yapabildi bunu. Aynı anda. Bitirmeyi düşünmüyorsak hiç başlamayalım dedim sonunda. Uyku bastırmıştı. Hepimizde ağır bir yorgunluk. Saat kaçta gelecek o? Ne zaman tütsü yakacak? Yüzümüze tek tek bakacak ve kutsayacak bizi. Latince bilmiyorum. Dağılmak en doğrusu belki de. Aynı anda bütün köşelerde olabilirim. Olabilir miyim? Yav çillisi gibi ve... Belki de yanılgı bütün bunlar.

ESMER

Bu oyuna son dahil edilen. Bu umulmayanın kendiliğinden geldiği. Bir güzel ölüm olur, bütün hayatlar karışır. Cümleyi ezberleyin, yarın sorabilirim. Her şeyin dengesi vardı az önceye kadar. Kavramların, imgelerin, dile gelenlerin, kaleme gelmeyenlerin, yarım söylenmişlerin. Sonrasında bir kadın. Güzel, çekici bir kadın*. Öylesine* gelir ve ortalık karışır. Kalemin kağıdı zorlarken söylediği vahşi şarkı, aklın iflasını konu alan sözcüksüz şiirler, mutlu yaşa, zaman sensin.. oyunları! İmgeler kavramları yeni baştan tarif eder ve evet, mutlaka böyle olur.
Fırtına öncesinin habercisi habis bir ayaz. Yazdan kalmış kuru zakkumların on beşlik kız edasıyla salınma çabası. Renksiz, kokusuz ama ben! Bütün bunlar öldürür. Güzel öldürür! Öyle oluyor. Azap ve bela. yineleniyor. Kendisi kalıyor yalnızca. Tarifsiz bir esmerin.

DURUŞMA (3)

Kurtuluş yok belki ama gerek de yok diyor yaşlı adam. Sonrasını kazanmak gerçekte neyi kazanmaktır? Ben tek katlı, karanlık ama sıcak evimden bir fazlasına rıza göstermem zaten. Kapıyı aralamak kurtuluşsa, ardına kadar açmak ışığın girdabında kaybolup ölmektir. Evet, bu yüzden gerek de yok!

DAĞ (2)

Hepsi için böyleydi bu. Yanılmadılar. Çıkınını sırtlayan yola düzüldü. Ay ışığında, rüzgarın ıslığında yol aldılar. Korkunun kuytusu, Tanrının kucağı onlara sığınak oldu. Bir noktadan sonra kat ettikleri yol yükselmeye başlamıştı. Yükselmeyi, evet hayat gibi algılamak en iyisi belki de. Çıkarsın çıkarsın ve... İnsanı ürperten bulunduğu yerin farkında olmasıdır. Ama gözlerimiz daima daha yukarıda. Önceki sancağı parçalayıp kendi brövemizi buzula çakmak ve... Hava serinledi.
Bir saate kalmaz dondurucu bir ayaz ele geçirir yamacı. Ortak düş bir kupa sıcak kahve şimdi. Basit ve güzel. Ödüllerin en paylaşılmazı. Hayır diyor yaşlısı, ince buzları kırlaşmış sakallarından söküp alıyor. Zirve insanın içini ısıtan kocaman bir kupadır. Kahve kokusu daha da yukarılardan geliyor.

ELMAS

Adı olmalı. Sertliği bir de. Çizilmezliği. Yalnızlığı ve soyluluğu. Uzaklığı. Kırgınlığı. Dostluğu ve *hatırşinaslığı*. Kendisinden haberli oluşu. Kimin, nerede, ne zaman, nasıl olabileceğini kim daha iyi bilebilir bir acımasızlıktan başka? Elmas bu bilgeliği hak ediyor. Çiziyor gözlerimizi. Yüreklerimizi kanatıyor ve aklımız. O kiracı!

ELMAS (2)

Karanlığın içindeki üç beş noktada sarı ışık. Küçük evlerin büyük aydınlığı. Sessizlik. Sokaktan geçenlerin yüksek sesle konuşmaları. Havayı yarıyor sesleri. Bencillikleri için yol açıyorlar. Sesleriyle. Evler ne kadar sağlam? Sarı ışıklar her an kör karanlığın büyüsüne katılabilir. Belli bilirsiz bir titreme. Kimin kapısında tamamlanır bu yolculuk? Kimin elması zehirlenir? Kimin aklında ölümden bir sonrası? Gökyüzünde kocaman bir yazı beliriyor. Yıldızların güzel beyinlerle yaşadığı sevişmenin meyvesi: Yardım et, lütfen! Kocaman bir elmas ortasından yarılıyor. Karanlık bu koca yalanı da yutacak sonunda. Yutuyor.

ELMAS (3)

Her kafadan bir ses çıkıyor. Olay az önce gerçekleşmiş. Küçük bir çocuk ve orta yaşlı bir adam. *–dayısı olduğu söyleniyor-* Bir tartışmanın harareti, kentin azgın trafiğine diş geçiremiyor. Başkaldıran sözcüklerin, bir noktadan bir başka noktaya olabilecek en kısa sürede ulaşma sorusuna; hızın özünde saklanan vahşetin kısa yanıtı. Ulaşmak yalnızca bir gerekçe, bu araştırılıyor. Gönül çelen oyuncak reyonu asıl sorumlu olabilir. Her vitrinin potansiyel suçudur bu. Parasızlık, zamansızlık ve can sıkıntısı öykünün gelişme bölümünü zenginleştiriyor. Küçük insanların yetişkinlere sunduğu tek şeydir bu: dayatma! Her tür sevimliliğin ötesinde yine her tür zayıflığı su yüzüne çıkaran o korkunç karşı boğulma. Caddeye bu tartışmanın sıcaklığıyla değdirmişler ilk adımlarını. Bu bileşik itiraza hiçbir araç karşılık vermemiş. Trafik kazaları toplumca yaşadığımız iletişimin doruk noktası belki de. Patlama ve doğal olmayan her olgunun reddediliş biçimi. Çarpanla çarpılanın buluştuğu nihai adres! Haklı itirazların koca bir fren sesiyle yeniden geldiği yere gönderilmesi. Yoldaki kırık cam parçalarından gözlerimi alamıyorum. Parçalardan bir tanesi sanki kristal kesimin eşsiz bir örneği. Eğilip alıyorum. Bana ait sessiz itiraz o anda yükseliyor. Kurduğun bütün senaryolar saçmalıktan ibaret. Işığın büyüsüne kapılan bir küçük insanı bütün diğer insanlarla buluşturan nokta bin yüzlü cam kırığının esrarından süzülüyor. Ölümcül başlangıçlar ikinci adımları yalanlar. Işığın gücü gözleri kutsar ve sarsak bir inanışın kılavuzluğunda her fani yalnızca tek yöne doğru yürür. Onlarca trafik levhasının yerleştirildiği kavşaklar yanılgıların dile getirildiği gösterişsiz tapınaklardır.

SAPTAMA (3)

Dünyanın en zorlu eşlikçisidir insan. Bütün bir yaşam süresince kendisiyle kalarak becerir bunu.

KIVILCIM (2)

İşe başlama tarihi, nokta artık ben bir başkasıyım. Tanıştığım *o şey* yeni Tanrıdır. Dostlarımdan, beni o güne kadar ah, elimde değil başka türlü tanımış olanlardan özür dilerim. Beni o güne kadar başka türlü tanımış olanlarla ilgili temel itirazım kendilerinin işe başlama tarihleri ile ilgilidir. Bana suretlerini gösterdikleri tarih yeni Tanrıyla tanışmanın öncesine rastlıyorsa, evet kendimi çoktan akladım bile. Eşitlendik ve yıkandık. Aynı rüzgârda savruluyoruz. Hepimiz aynı karanlığa aitiz ve zaten hiç kimse kendisiyle ilgili ipucu barındırmıyor: safiyet yok, sonuç olarak dürüstlük de! Duamız bu yüzden kendi var ettiğimiz tanrıyadır! İş yeminiydi bu: okudum imzaladım. Şimdi araştırılıyor: Peki imza *şahsa mı ait?*

ESMER (2)

Bana kendisini verdi. Bu gece her şeyi gösterecek. Ruh soyulması. Çocuklar dağa gidiyoruz diye uyandırmışlardı. Bu sabah. Sarı çizmelerden isterim diye tutturmuştum. Sarı çizme ve esmer *kendisi*! Hayır, gelemiyor dedi ekip şefi. Kızcağız ilk yolculuğun yorgunluğunu üstünden atamadı henüz. Bu iş devlet zoruyla yapılmıyor dedim: itirazım gitmediğim dağlardan yankı buldu. Ekiptekilerden sürekli alkış ve yeni bir başkaldırı barındıran yeni bir cümle. Sarı çizmelerden vazgeçiyorum dedim. Kent *insanıyım* ben, dağ *adamı* değil. Sözcükleri dikkatle seçiyorsun dedi. Onu yeni fark etmiştim. Kısa bir süre göz göze geldik. Yorgun göründüğünü söyledim. İlk yolculuğun yükü, dedi. Kahve içmeliyiz öyleyse dedim; güzel bir *kafe* keşfettim. Güldü, kent insanısın, dedi. Gitsen, ki sanmıyorum, benden daha yorgun, daha kırık ve daha açık dönersin. Açık, diye yineledim. Tekliflere, dedi. Güldüm, bu senin yorgunluğun, ben yalnızca bu durumdan yararlanıyorum dedim. Ben de izin veriyorum, dedi. Sonra bana kendisini verdi. Bu gece her şeyi gösterecek: Çektiği fotoğrafları, gece uykusunun çözülmemiş gizlerini ve kadınlığını. Korkuyorum. Dağlar bana göre değil.

KAR (2)

İsteksiz yağan bir kar havada kalmalı. Bunu bekliyor. Üçüncü saati doldu. İsteksiz bir bekleyiş bu. Yere basmayan ayakları ele veriyor onu.

DEĞİŞEN (2)

Atom seni yazar. Kimse fark etmez bu hızlı yer değişimini. Yağmur sonrasındaki toprak kokusu tenlere siner. Kocaman çağrı, küçücük istek. Elini uzatırsın ve felaket başlar. Önce yüreğin dağılacak. Beynin patlamasına daha saatler var. Kıvrımlar yolu zorluyor. Yine de bekler bir atom. Kalemi elinde öylece bekler. Sabrı derviş sabrıdır.

ÇABA (2)

Ne yana, soru. Sessizlik, yanıt. Kar, önde, dağ arkada kaldı. Bulut çekimser, soğuk alabildiğine. Kutup düşüncemiz, kıyı terk ettiğimiz. Yeniden, diyor öndeki. Tarihleri bir kez daha hatırlama zamanı. Bu bizi kızıştırır; kurtarır, bir diğerimizden. Kalın halatlarda gerginlik. Yüzler eşlik etmiyor. Kaslar, evet yorgun. Çaba uzak bir sözcük. Uzak. Bir. Sözcük.

SORU (2)

Daha ne kadar, ne için? Daha ne kadar, ne için? Ses çok öncelerde kaçıp kurtulan bir çığlığın geri dönmesi mi? Yankısı mıyız eski bir hayatın? On Eylül daha eskiyse Altı Ağustos'tan neden fısıldamaz kendisini? Yorgunluklar mı kuracak bir sonrasını? Kalp ağrılarım peki? Hani o hep yanımda gezdirdiğim? Neden unutmuyor huysuz sahibini? Neden yalnızca bir o beni hiç terk etmeyen? Peki, yaratılan mıdır yaratan?

ZAMAN

Bütün metinlerin anlattığıdır: o! Başlar, sürer ve tükenir. Bir sonranın hemen kapı arkasında. Beliren yeni bir ışık. Haber veren. Aklın müjdecisi. Oynuyor bizle diyor ekip şefi. Başlangıçtan beri böyle. Küçük taşların üstünden sekerken de, buzullara çıkarken de. Hep oynuyor. Kim biliyor, evet bütün bu yolculuğun yalnızca iki boyutla sınırlı olduğunu? Bütün korkuların, üşümelerin, kaygı ve ölüm düşlerinin; öfke ve sevme nöbetlerinin hepsinin yuvası: o. Zamanın keskin ucu, kağıdın yumuşak deride açtığı derin yarayı kanatıyor. Sonrası karalanmış kağıtlar. Takvimin eskisidir rüzgar, güneşin ışığından alır cesaretini. Zaman, kıyısından geçtiğimiz ormandır. Bakışlarımız elması keser, ellerimiz balık kayganlığında. Gün, gün üstüne düştükçe yargılar zaman. Değişen bize geri verilendir: Al ve yetin ey! Elinin kadehi kavrayabilecek gücü taşıdığı o son ana değin! Hepsi bu.

DEĞİŞEN (3)

Başka sorum yok, dedi yerine geçerken. Hafif bir gülümsemeyle yüzünde. Eski yerine. Ama, dedi çocuk aklıyla, o şimdi az önceki yerinde oturmuyor; az önceki gibi görünmediği gibi gözüme. Yazıyı bir kez daha okudum ve *yeni bir dost* tanıdım; az öncekinden farklı. Yeni bir şey fısıldadığı için kulağıma. Az öncekinden başka. Dağları, kıvılcımları, küçük dere yataklarını, kesif ormanları, ulaşılmaz yamaçları, aşk vaat eden esmerleri, ışığı ve bütün bir hayatı, evet değiştiği için sevdim ben. Hiçbir an *ben* olmadım bu yüzden. Büyük bir düzenek bu. Yoğun bir mesai! Nasıl çalışıyorlar ve nasıl izliyorum şaşkınlıkla. Ve benim bu tuhaf kimliğim bir başka değişimin habercisi: bir ozanın dizesindeyim şimdi, bir ateşin alazında. Bir kar tanesiyim yeni bir biçimle. Hesapsız çoğalıyorum ve evren taşıyor! Değişen gülümsüyor geçerken eski yerine. Yav çillisi gibi. Ne varsa. Dağılıyor. Dağılıyor. Dağılıyoruz. Yeminle!

SAPTAMA (4)

Sonrası mahşer!

III

BİYOGRAFİ

Sonra yazı vardı: tanıklığın kıskacında. Yazdıklarımız korkularımızdır bu yüzden. Gözü kapamak aklı açmaktır. Kamaşmanın başladığı yerde benlik boy gösterir. Adınız, mesleğiniz, yalnızlığınız, korkularınız; ama ille gerekçeniz! İnsanın yer değiştirme hızıyla ölçebilir misiniz bir yargıcın kimlik değiştirmesini? İnsan zavallı bir organizmadır, evet encamı budur tarifin; bir sonrası silmek ve sonsuza nakşetmek! Çünkü önce soru vardı ve kimse sormadı kendi gerekçesini. Tanım bunun için elzem, evet: kimim ben sahiden? Anlatının gücüyle başlıyorum güne. Işık yol gösteriyor, sesler yüreklendiriyor ve başkaları kuşatıyor! Evet, anlatının gücüyle gerçekleşiyor her şey. Öyleyse başlamalı. Bir yerden. Kendime.

İbrahim Yıldırım'a

Beklediğinizin ötesinde bir şey olabilir. Beş on cümleyle özetlenebilir bir hayatı, yazar olarak da, okur olarak da fazlasıyla ciddiye almak niyetinde değilim. Sözü, işle ilgili taleplerin yanına iliştirilmiş kısa biyografilere getireceğimi hemen anladınız; evet! Sözcük seçiminde olması gerektiği kadarıyla yetinilmiş, ne ki hayatın kendisinden *en ufak* bir esinti barındırmayan, heyecansız; dahası ayrıntıları satır aralarından kovmaya baştan kararlı özgeçmişler sonuçta *bir halta yaramaz;* ki, işin doğasına uymayan bir durumdan söz etmenin tam zamanı bu yüzden. Asıl olan, hayatın topografyası, *yeminle*! Keşke anlatabilsem bu gerçeği, keşke doğru sözcükleri bulabilsem ve ikna edebilsem karşımdakini, artık o her kimseyse! Şöyle seslensem, örneğin: rakamların hükümran olduğu üç boyutlu metinlerle *yetinmeyi* deneyin! Ovalar açık yeşil, yükseklikler için giderek koyulaşan bir kahverengi ton uygun görülmüş, _ *kelimenin tam anlamıyla geçiştirilmiş*_ küçük insanlarda asla yolculuk duygusu uyandırmayan o iğreti, incecik atlaslar. Bütün bunlar; evet bir düşünün, insanın her an kendine kolaylıkla verebileceğine inandığım *sıradan hesabının* bile ne kadar uzağına düşer; keşke ikna edebilsem! Böylesi sorumsuzluk, şu sözünü ettiğimiz görev konusunda da kuşkular barındırabilir; ki, bu da şaşırtıcı gelmemeli. İşe alınmayan *çoğunluğun*, dilekçeye iliştirilmiş buruşuk kağıda bir kez daha göz atmasını öneriyorum.

Tiksinti, kullanmaktan kaçınmaya çalışacağım ama sonunda teslim olacağım bir başka sözcük. Ucuz bir sergilemenin, kolay teslimiyetin kaşla göz arasında gerçekleşecek bir pazarlığa konu olması, insanoğlunun iki bin yıllık tarihine düşen koca bir gölge. Sonuçta bu metin bir başvuru değil. Şu sözünü ettiğim işleriniz bu güne kadar hiç ilgilendirmedi beni. -*ah, bunun için ikna gerekmiyor*- Tembel olduğum ya da paraya ihtiyaç duymadığım gerekçesiyle de söylemiyorum bu sözleri. İş benim seçimim olmalıydı ve onun sonuçlarına yine *kendi* isteğim doğrultusunda katlanmalıydım. Böylesi öznel bir beklenti ise başvurunun yanına iliştirilmiş bir buruşuk kağıda değil, düpedüz bir kitapçığa gereksinim duyuruyor doğal olarak. Aslında bu da bir zorunluluk değil ve evet, şu kısa tutulmamış özgeçmişi de sırf *kendi* seçimim doğrultusunda kaleme aldığım bilinmeli.

Yürümekten her zaman nefret ettim; yine de hayatı didiklemeye başladığınız an o küçük, yumuşak, henüz tam olarak son biçimini almamış olduğuna inandığımız *bedeni* ayağa kaldırmak; dahası bunu yine o ufak, deneyimsiz bacaklar aracılığıyla gerçekleştirmek devinimi zorunlu kılıyor. Hareketin dildeki zenginliği sözlüklerin ağırlıklı bölümü olmalı; düşünsenize ayaksız, yalnızca bulunduğu yerde evet, en azından kendi çevresinde devinip duran bir bedenin ne kadar az sözcüğe gereksinimi olurdu! Yine de nefret ettiğim şeyin yürümekten çok, yer değiştirmeyle ilgili olduğunu düşünüyorum. Bütün canlılar yapıyor bunu. Beslenmek, korunmak, saklanmak, avlanmak, kısacası

yaşamı sürdürmek için yapıyorlar bunu; ama tümü için de öncelikle istek gerekmiyor mu? Hayatta kalma arzusunun canlıların temel güdüsü olduğu bilinen bir gerçek aslında; istemsiz bir biçimde yaptığımız bir davranıştır yer değiştirme; yaşamın sürekliliğine bir işarettir; yine de bunun arzuya gelir bir yanı olmaması, dahası seçenekler barındırması üstün bir canlı olarak canımı acıtıyor benim. Tek hücreli bir amipten farklı olmak istiyorum ve milyonlarca hücrenin birlikteyken bile bir amip gibi davranmasını insan soyunun bir eksikliği olarak görüyorum. Belki çok öncelerde gerçekleştirilmiş bir örgütlenme modeli henüz işin başındayken sorunu çözmemizi sağlayabilirdi. Devlet modeliyle_ *tabii bu oluşum yine onun ahmakça olduğu gerçeğini değiştirmiyor*- ne kadar geç tanıştık! Düşünce *tek başına* devinemiyor, yalnızken, evet doğası gereği örgütsüz; ama hayır eşyanın tabiatına uygun bir yanı var bunun da! Açıkçası, herhangi bir organizmadan farklı olduğumuzu göstermek için çaba sarf etmeyişimiz beyinsizce. Evet, değişen bir şey yok, ayağa kalkabildiğimiz ilk günden beri *–bu ayaklanış hepimizle ilgili*- birbirimizin gözünü oymak için elimizden geleni yapıyoruz çünkü. Güdüsel deyip işin içinden çıkmaya çalışmayalım lütfen. Aklın devinimi gövdeninkinden daha yavaş bir süreç izlemiş, belli. Bir başkası için önemli olduğumuzu anladığımız tarihle, yine bir başkasından daha özel, daha farklı olduğumuzun keşfi çakışmış. Kaleler, korunaklar, zırhlı giyim kuşamlar, işkence aletleri, giderek hayatın ta ortasına yerleşen para her dönemde bu ayrımı hatırlatmış. Oysa devletin ilkel biçimini örgütlenmek diye adlandıralım, tabii ki hâlâ beceremediğimiz ve nedense ısrarcı olduğumuz şu tuhaf toplumsal kandırılmanın sonuçlarını dikkate alarak söylüyorum bunu; elbette kimi iyi niyetli toplumbilimcilerin özlediği ve ne acı ki yalnızca uçuşan harflerle görünmeyen kağıtlara nakşedilen ideal devlet modeli, evet masalın hayatla buluştuğu ender alanlardan bir tanesidir bu ve daha doğrusu insan da kendini aldatabildiği sürece kendi ülkesine hükümdar olacaktır; tuhaftır, umutla beklenen, ne ki hemen kapının ardında diye korkulan şey bilinmez bir gelecektir zaten; mükemmelin fazlasıyla can sıkan bir yanı vardır ve belki de Ütopya'nın daha ilk satırlarında gözkapaklarına yüklenen bir ağırlıktan, *More dahil* kimse sorumlu tutulamaz. Haksızlık ediyorum ama neden başka türlü olmasını bekliyorsunuz ki, safdil dönem çoktan geride kalmadı mı yoksa, kurtlar sofrası dediğimiz bu olmalı, herkes iyiyi az çok düşünebilir ama uzlaşamadığımız doğru bir tarifi var ve bu durum çok sayıda meslek erbabının hoşuna gidiyor. Dünya üstünde keşfedilmiş pek çok meslek, sözünü ettiğimiz bu ve benzeri yaraları sağaltmaya hizmet ediyor; kimse neşter vurmuyor; eskiden beri bildiğim bir şey, araba tamircileri motorun bir yerini düzeltirken bir başka yerden söküp aldıkları conta sayesinde, sözünü ettiğimiz aracın bir gün yeniden bakıma geleceğini ve... Bizi ilgilendiren bir durum değil bu. Kimse için kötü düşünmek istemiyorum; benim biyografimde beni kötü tanıtan bir cümle *sonsuza kadar* sırasını bekleyecektir. Yazmasam da işkillenirim bundan ve tersini kanıtlamak için tuğla kalınlığında başka kitaplar kaleme almaya kalkışabilirim; hayır her ne kadar severek yaptığım bir iş olduğunu söylesem de bu kadarı çok fazla; savunmak için değil çünkü, yalnızca burada bulunduğum bu yerde sonsuza kadar, evet hareketsiz kalabileceğimi anlatmak için yazdığım bunca yazıyı yalanlayan bir yan olsun istemiyorum; çünkü kimse tanıtmaz kendisini sonuna kadar ve bütün bu laf kalabalığından sonra, evet son cümlede, belki ben de o *beş*

sözcükle yetinmeyi öğrenmeliydim diyebilirim; çünkü güvensizim ve bu beni güçlendiriyor! Yazdıklarımla ve anlatacaklarımla ilgili olarak. Örgütlenmenin faziletinden bu nedenle söz etmek istedim. Görev bilinci ve sadakat, *-ah aldatılmak duygusu, hele ki koca bir kalabalık için çok berbat olmalı-* devinim ve telaşı ortadan kaldıracak güçtedir. Gitmekle görevlendirilenler yalnızca yol alırlar, gecikmekle görevli olanların, geciktikleri toplam süreyi kusursuz hesap edebilecek kadar dikkatli, dahası *dakik* olma zorunlulukları vardır. Erkencilerin yüzünde sabırsız insanlara ait o şaşkın ifade, terli dudaklar ve sıkça kırpıştırılan göz kapakları mutlaka bulunmalıdır. Rastlantıyla karşılaşmalar büyük bir düzen içinde gerçekleştirilir; bu konuyla ilgili olarak görev üstlenmiş olanların görevlerini titizlikle yerine getirmeleri gerekir; onlar için rastlantı katsayısını fazla zorlamayan bir model uygulanmalı *–aksi takdirde konum rastlantı tanımını aşabilir-* ve çabalarının sonuç vermesi sağlanmalıdır. Gidenlerle gelenleri karıştırmanın önüne geçmek için farklı renklerde giysiler düşünmek mümkün ama daha şimdiden kimin giden, kimin gelen olduğunu neye göre ayırmak gerekeceği sorusu zorlayacak hepimizi. Oysa bu hiçbir zaman sorun olmaz. Yalnızca devinim halindekilerin ifadelerini esas almak yeterli belki; ama hayır, işte henüz kurulmadan akla yüzlerce soru taşıyan bir örgüt şemasının, evet henüz kurulmadan yaratacağı karmaşa ve ortaya çıkabilecek olası *kaosun* enerjisi yüreklerin üstüne nasıl da çöküyor! Birden bulunduğunuz yerden kalkıyor ve küçük adımlar eşliğinde yol almaya başlıyorsunuz. Hayatın temel sorusuna verilmiş tokat gibi bir cevaptır bu: Yürüyorum, öyleyse *kendim* ulaşabilirim. Kendim gidebilir, gecikebilir, vazgeçebilir, uzaklaşabilir, bekletebilirim! Buna gücüm var, isteğim de olduğuna göre, evet bu durum neden varlık nedenim olmasın? Buna hayır demek için dünyaları verirdim, yemin ederim. Yol almanın ürküntüsü önce uzaklaşmakla sonra da kaybolmakla bir bulut gibi çöküyor üstüme. O zaman ve her zaman! Şimdi, bunca yılın deneyimli yürüyeni olarak, henüz tanımlayamadığım pek çok soruya, yine bütün bu gerekçeler nedeniyle yanıt bulmaktan çoktan caydım ben. Giden ya da gelen olmam hiçbir şeyi değiştirmiyor; çünkü er ya da geç ulaştığım adreste kimseyi bulamıyorum, çünkü onlar henüz *olmaları* gereken yere ulaşmış değiller, belki de az önce ayrıldılar, hemen köşe başında geçiştik ve koca bir devinim minik ter damlacıklarının sırtına yüklenip evrendeki yerini aldı bile. Yürümenin, ulaşmanın, gitmenin gelmenin, geçişmenin, bulamamanın tanımını bir kez daha yapmak beni en başa döndürüyor ve ben henüz ufacık ve yumuşacık olan gövdemi bekleyen zorlu sınavları asla göze alamıyorum: sıkıntım bu. Nefret, aksilik ve huysuzluk kıpırdamayan bir organizmaya dönüştürüyor beni. Gonçarov'un sevimli yaratığını mumla arayabilirsiniz artık. Ben hareketsizim ve orada öylece yok olacağım anı bekliyorum. Yemin ederim ki bu da benim akla zarar bir ütopyam, evet gün yirmi dört saat bunu düşünmek isterdim; ama koşullar insana kendisinin bir ada olmadığını hatırlatıyor. Kendi adasının Robinson'u olan bir insanın ilk yapacağı iş ipin ucundaki beyaz bayrağı kumun içine gömmek olmalı bu yüzden.

Sır bekçisiyim ben. Tanımına herhangi bir kitapçıkta rastlayabilirsiniz bu işin; büyük kitaplar yer vermeyeceğine göre. Uzun bir anlatıyı hak ettiğini sanmıyorum, malzemesi de yok aslında; daha da önemlisi, evet belki tanımından hareketle mesleğe ait ipuçlarının da saklı tutulmasını zorunlu kılıyor. Açıkçası,

koşulları yerine getirmek zor olmuyor, bulunduğunuz yeri terk etmedikten sonra sonsuza yatırılmış sırlar da devinimsiz kalıyor. Hareket bilgiyi paylaşılır kılar; Kubilay Han'dan beri böyle olmuş bu; ah, belki evrenin sırlarını çözme gayretinde ömür tüketen, dahası kelle veren cümle aldanmışların asıl çabası, sırlar yüklenip sınırlar aşmakla açıklanabilir. Doyumsuzluk, can sıkıntısı, merak, evet bir de zengin olma düşleridir insana bilimin kapısını aralayan. Bilinmezin duvarına çarpa çarpa evrimleşen insanın öyküsü ne kadar yavan, ne kadar heyecansızdır. Düşüncenin altında yatan keşif ne oldum sorusuna değil, ne olacağım denklemine çözüm üretmeyi amaçlamıştır. Kimin umurundadır ki ne olduğu; ama sonrasıyla ilgili sıradan kaygılar, en basitinden ola gelenin devamıyla ilgili bir rıza barındırmaz; amaç her zaman için daha çok, daha iyi ve daha kolay belirlenmiştir. İyi yaşamanın sırrıdır bu; hayır bu daha önce çoktan kamuya aktarıldı, benim heybemden de değil açıkçası, taşıyabileceğim türden bir bilgi de değil; inandırıcı olmayan, kimyamla örtüşmeyen hiçbir malı emanete almadım bu güne kadar. Devinimsizliğin de bir bedeli var ve yüreğinize hançeri dayadıkları an, evet belki de *asıl* nedeni terk etmeden önce, sıkı sıkıya kavradığınız inançlarınız olmalı. Kendiliğinden, kolaylıkla! Bu yüzden, şu basmakalıp ama gördüğüm kadarıyla fazlasıyla paylaşılan *ortak sırrın* giderek kutsal bir yemine dönüşmesini de umursamıyorum; herkes daha iyi, daha uzun ve daha kolay yaşamak istiyor; iyi ama hak ediyorlar mı bunu, yaptıkları, açıkçası üretip ortaya yığdıkları ne var, geçmişin kokmuş cesedinden ve sırtlarında bir fazlalık olarak gördükleri iki bin yılın molozundan başka! Umursamıyorum, dedim ya; bakın bunu saklayabilirim işte, sesim çıkmaz ve topunuzun şu uğursuz alışkanlığını sonsuza kadar taşırım: her zaman için kutsadığınız bir şey mutlaka olmuştur! Dokunduğu her nesneyi kendi bünyesine dahil eden o ilahi kudret! Yanınız sıra gezdirip durduğunuz şeyler için konuşturmayın beni. Bütün bu tuhaflıklar bilimin bir safsata olmadığı noktasına getirip dayandırıyor her birimizi; bir kez daha kutsayabilir, dahası aldatabiliriz kendimizi. İnsanlık adına gerçekleştirilen her buluş yaşama adanmış bir havai fişektir. Boşluğun karanlığında bir an için yanıp sönüyor ve bu şaşılası görüntü belleğin bilinmezlikleri arasındaki yerini alıyor: aldanışlar sonsuza kadar savunacağınız sırlarınız olsun!

Düşlerdeki o kusursuz örgütlenmeyi, evet yine *yalnızca* düşlerde saklamak kaçınılmaz. Herkes olabildiği kadarıyla kendi düşlerinin sır bekçisi bu yüzden. Ağzımızın kenarından kurtulup dışarıya uçacak her sözcük biraz daha ete kemiğe büründürebilir bizi; ne büyük tehlike! En büyük düş kendimiz değil miyiz? Kabuğumuza batırılacak bir iğnenin bizi yoklukla buluşturması an meselesi ve yine her birimiz diğerleri için giderek *sivrilmekten* asla vazgeçmiyoruz. Selamlaşma anlarında akıl odacıklarımız yanıtı hiçbir zaman verilemeyecek sorularla dolup taşıyor. Nerden geliyorsun, neden çıktın o barınağından, beni uzaktan gördüğün anda aklına ilk gelen hüküm neydi, haykırabilecek kadar yürekli misin! Yoksa, ah o en korkuncu hiçbir hesabın yok ve evet gülümsemeye eşlik eden selamının bir *başka* mesaj barındırmadığına inanabilir miyim sahiden? Korkutucu sorular ortaya bırakılmış, dahası sese büründürülmüş sorulardır. Dünyanın en yürekli atağıdır konuşabilmek. Konuşur ve kendini tanımlarsın; bana sorduğun sorunun gövdesinde meraklarından çok kaçmak istediklerin, o sakıncalı benliğin yatmaktadır. Nasılsın kardeşim? Çünkü ben az sonra belki de

son günlerde duyabileceğin en can sıkıcı öyküyü anlatabilirim, işin en tatsız yanı bu öykünün *benim* başımdan geçmiş olması. *Bana ait* olan can sıkıntısının sende yaratacağı anlık hoşluk duygusunu ele geçirmeye çalış; bu seni eğlendirecek, şimdiden yüz kaslarını germen, bakışlarına kaygı yüklemen çok gereksiz: yalnızca dinlemekle yetin, çünkü ben yalnızca anlatmakla yetineceğim. Senden bir çözüm, bir akıl yürütme, bir yardım... hayır hiçbir şey beklemiyorum. Tek istediğim şey, o sonsuz sessizlik öncesinde evrene bıraktığım çaresiz çığlığımın bir duvara çarpması ve yeniden gelip beni bulması; yaşadığım sorun bana varlığımı hatırlatacak, sen yalnızca *gönülsüz* bir aracısın. Bundan pay çıkar: acımla eğlenmen kadar doğal bir şey yok bu nedenle, seni hoş görüyorum; her birimiz tahammül edilemeyecek ölçüde bilgeyiz çünkü. Ve çaresiziz! Sağır bir duvar, sonsuz kumların alabildiğine uzandığı sınırsız çöllerden bin kez yeğdir.

Sonuç olarak ait olduğum bir yerden söz edilemez. Hiçbir yerde rastlayamazsınız bana; bunu takip eden cümlenin kendini kolaylıkla atabileceği gibi sürdüreceğim bu yüzden; *ve her yerde rastlayabileceğiniz gibi*. Hayır, kendimi bulunmaz Hint kumaşı gibi sunmak istediğim için söylemiyorum bunu. çığlık çığlığa söylediği bir koca sır! Bir başkasısınız!

Kötülüyorlar bu yüzden. Dostum olmadı zaten; kimi zaman yanıma yaklaşan birisinin sıkıp yumruğa dönüştürdüğü terli parmaklarını fark ediyorum oturduğum yerden. Son anda savuşturduğum, iyi niyetin özsuyuyla kendimi kurtardığım nice olası darbe. Bir yalvaç değilim belki, ama ihtiyaç duyulan birisiyim; çocukluğumda mahalle aralarında yaşlı ve çirkin kadınlar vardı, hatırlıyorum; deli olduklarına inanılan, salya sövgü oradan oraya bağıra çağıra koşuşturup duran bu kadınlardan köşe bucak kaçılırdı; ne ki, gerçek bir doktora kolayca ulaşılamayan o dönemlerde çaresiz kalan kimi mahallelinin eninde sonunda bu deli kadınların kapısını zorladıklarını, evet çok iyi hatırlıyorum. Korkuyla karışık bir saygıyla çalınan bu kapıların ardında beliren bin yaşındaki bu kadınlar *o an*, kendilerine gereksinim duyulduğunu hissettikleri o an başka birisine dönüşürlerdi. Bakışları ilahi bir güçle donanır, parmakları acıyı söküp alan bir ağrı kesiciyle yer değiştirir ve buruşuk dudaklarının arasından çıkan anlaşılmaz sözcükler şifa arayan çaresizin üstüne gökyüzünden yağan nura dönüşürdü; ben de böyle biriyim belki. Hakkımda değişik öykülerin uydurulduğunu iyi biliyorum: Bu korkunç suratlı adam yaz kış demeden siyah paltoyla dolaşır. Uçları yerleri süpüren şu *meşum* paltonun eteğini kaldırıp altına bakacak olursanız *onun* ayaksız olduğunu görürsünüz. Yine de, geceleri bir süre için dahi olsa ortalıktan kaybolmayı becerir. Belki birileri gelip sürüklüyorlar onu, ya da küçük bir vinç marifetiyle... Güçlü olduklarını sanıyorlar. Nasıl zayıflar; evet akşam ortalıktan el ayak çekildikten sonra *_kentin büyük saati bankanın kapanışına göre ayarlanmıştır; çelik kasalar kilitlenip bank arkasındaki canlı robotlar çekip gidince hayat geçici olarak bir sonraki seansa kadar durdurulur*- göz attıkları boşluğumda aradıkları tek şey kocaman bir kulaktır; aslında! Beni böyle görüyorlar, biliyorum: Midas'ın berberinin koşuşturduğu kuyudan farkım yok; hayır, rahatsız değilim. El ayak çekilmesi kolay dolduramadıkları boşluğumun tarifidir bu yüzden. Kentin işlek caddesinin sıradanlaştırılmış tanrısı olduğumu hepsi, evet hepsi biliyor ama bunu birbirlerine kolay itiraf edemiyorlar.

Sır! Kalan bir şey değil belki de. Bu da avuntum olmalı; koca siyah paltonun altında ayaklarımın gerçekten var olup olmadığından daha önemli de değil açıkçası; herkesin sıradanlaştırdığı adımlar ve bir köpek sadakatiyle yerine getirdiği günlük gidiş gelişler sırrın ülkesine taşıyamaz insanı. Günümüzde kimsenin saklanmayı hak etmiş öyküsü yok. Kendisi olmadığına inandığım birinin, kendisiyle ilgili olarak merak barındırmaması saygımdan da uzak tutuyor onu. Onlar ve ben, evet. Asıl yaşam ve diğerleri! Bu sırrı asla paylaşmam. Sonuç olarak, evet o kusursuz kıldıklarına inandıkları dünyalarında kendilerini oyalamayı güzel beceriyorlar. Birinin bir başkasını eğlendirmesi hali: birinin bir başkasını *neden ama* eğlendirmek için elinden geleni yaptığına şaşkınlıkla tanık oluyorum. hâlâ şarkı yapıyorlar örneğin; hâlâ anlatacak yeni tutkular, yeni duygular olabilir mi? Oyunlar yazılıyor ve güzel kolalı gömlekler eşliğinde bu törenler sürdürülüyor, sinemanın büyülü perdesi yerden ayakları keserken yeni şeyler söylemeye çalışılıyor ve birileri durmaksızın uyduruyor! Yeni yalan kaldı mı? Hayır; eskidekilere güzel bir ambalaj bulmak hepsi; evet asıl marifet bu! Kandırmanın güzel gücüne tapınmalısınız; ihanetin gerçeğe kafa tutmasını gözlerinizi dört açarak izlemelisiniz. Birileri! Evet, onlar yazıyor, besteliyor, boyuyor ve son noktası konulmayacak bütün bu can çekişmeler ısrarla sürüyor. Ne ki, onları buluşturan asıl aydınlık evlerindeki beyazcamları. Kocaman ağzı olan bir fırın bu ve bütün gün hayatın ortasına küreklerle ekmek boca ediyor. Kandırmanın metafiziği! *İsteğe uygun* bir kandırılmanın tek gerekçesi vardır: Erteleme! Ama neden yapıyorsunuz bunu? Neden kıyıyorsunuz kendinize? Ahmakça bir soru daha. Az önce söyledim, kimse kendini kandırmıyor, hepsi hepsi bir başkasına atılan bir kazık, *encamı*. Emanet bedenlerin, kiralık kafaların ve iğreti yüreklerin garip karmaşasında adresi bilinmeyen bir dipsiz kuyuya yolculuk... Hayır, sır barındırmıyor, hepsi taş gibi gerçek ve ağır... Evet, bacaklarımın başkaldırısı bundan! Ulaşmak istemiyorum çünkü gitmek şu hızla eskiyen gövdeyi yeni bir sonsuzluk parkına çekmekten farksız. Bütün bunlardan sonra siyah paltonun içinde, kendi sonsuzuna kadar kımıltısızlığa gömülmüş bir organizmayı kimse yadırgayamaz. Öyle de oluyor zaten. Kanıksanmış biriyim ben. Boşluğum kaygı yaratır, bir sır bekçisi olmanın da ötesinde; evet boşluğum ortak bir kaygıya dönüşebilir ve yüzleşmek zorunda kalabilirler; diğerleriyle; hepsi benim kabulüme hizmet ediyor bu nedenle, söylenmeleri, hakkımdaki uğursuz konuşmalara kulak kabartmaları hep öyle olması gerektiği için, yoksa boşluğum bir yara gibi yapışır bedenlerine, çürümeleri hızlanır ve önce gözlerini yitirebilirler; evet beni aranmaktan!

Beni kaygılandıran sorular yok mu peki? *Bir sonrası* ürkütüyor örneğin. Yerkürenin de ayakları var ve bir yere doğru hızla ilerliyor. Sonraki adres, konuk olmaktan keyif alacağımız bir adres olmayacak. Havasının, toprağının, alışkanlıklarının biz ait olmadığına yemin edebileceğim o yer, hayır isteyebileceğimiz bir yer değil. Çocuklar yadırgamıyorlar bu yolculuğu. Sanırım her dönem için böyle oldu bu. Bizim çocukluğumuz bile belki, ama hayır hatırlamıyorum bu vurdumduymazlığı. Şimdilerde geçmişle ilgili bir yazıklanmayı yalnızca şaşkınlıkla izliyorum. Hayat derinliğini hızla kaybediyor; kötü bir plaka üzerindeki lekelerden farksız hayatlarınız değerbilirlikten koşarak uzaklaşıyor. Koca ağızlı fırın ve ailesinin *-her türlü dijital saçmalıkla donanmış-* payı var

bunda. Para tanrısının payı var ve bu ikisi birbirini tamamlıyor: biri diğerinin satın alınabilecek hayatının *koordinatlarını* belirliyor; yakalamak için daha hırslı, daha atak, daha acımasız olmak... evet kaçınılmaz olan bu. Dün mü? Yalnızca *fiction* bir gösteriye malzeme olabilecek bir saçmalıktan başka hiçbir şey!

Geçen gün bir delikanlı yaklaştı yanıma ve, "evet sanırım otuz yıl sonra seni anlayacağım..", diye fısıldadı kulağıma. Bu kadar erken mi, diye kıkırdadım: gülüyor olmama şaşırdı, sanki ayaklarımla gülsem evet bu kadar şaşırabilir, ama benim de mizah duygum var ve ara sıra onu sergilemek için fırsat yakalarsam bu şansı kullanmaktan kaçınmam. Genç arkadaşım şakama yüz vermedi sonuçta. Yalnızca kuşak olarak talihsiz bir döneme tanıklık ettiklerinden dem vurdu; yerkürenin şu ucube yolculuğundan söz etmek gibi bir saçmalık yapmadım, onu anladığımı söylemekle yetindim; bu kez gülmedim; güven ve içtenlik yoktu sohbetimizde, ama yine de, neden bilmiyorum benimle konuşmayı sürdürdü; duymak istediklerini ben söyleyemezdim oysa, sonuna kadar anlasam bile kolay yapabileceğim bir şey değil bu; abartmış olacağım ama kimi zaman kendimi büyük bir atölyede sergilenmekte olan bir sanat yapıtıyla özdeşleştiririm. İnsanların şaşkın bakışlarını üstümde hissedince düşünürüm bunu. Uzun uzun bakıp inceler, ardından hayatla ilgili yeni sorular yüklenip yollarına devam ederler; tabii sergideki diğer bir yapıtla buluşmak için. Bildiğim, dahası kabullendiğim bir gerçektir bu; sanatın görevi soru sormaktır yalnızca, çözüm insanın derin kuyusundan kendi gayretiyle çıkaracağı kovada gizlidir. İşin bu yanı beni ilgilendirmediği için rahatlıkla söylüyorum; genç konuğuma açıklama yapmak istememin temelinde de bu var; benimle konuşurken kendini dinle insan! Ah, belki de tüm sırlarımı açıklıyorum bu arada, sır bekçiliği yalnızca bir sınama. Aslında kimse sırrını açmaz, ne ki açmaya hazır, bir malzemenin var olduğunu duyumsamak rahatlatır insanı. Delikanlı aslında bir balerin olmak istediğini söylüyor daha sonra. Bir sır değil bu. İnce ve uyumlu vücudu, biçimle düzgün bacakları ve geniş omuzları bunu herkese fısıldıyor zaten. Cümleyi tamamlayan şiirsel adımları dikkat çekiyor. Ama diyorum, bildiğim kadarıyla hukuk okuyorsun; çünkü balerin olmak için istemek yetmiyor, diyor. Çalışmanın da ötesinde ne olabilir, diyorum, başka şeylerden söz ediyor. Kolay anlayabileceğim ölçütler değil; paradan sınava uzun bir liste. Bir süre dikkatle dinlesem de bir yerden sonra takip etme şansım kalmıyor. Sızlanmanın ağırlığını yüklenmiş sözcükler, en azından özlediği meslek kadar uçucu şu an, öfkesi müthiş bir dans başlatıyor ve bu resitalin tamamlanacağı anı sabırla bekliyorum. Bizim zamanımız diye başlayabilecek bir söylevin ne gereği ne de zamanı.

Banka topu atacak günün birinde. Sabırla bekliyorum o günü, inatla bekliyorum. Biliyorum bir de. Çalışanların kuşkusu, para yatıran insancıkların korkak adımları ve gazetelerin adamın içini hoplatan haberleri bunu uluorta söylüyor zaten; sır bekçisi olmam, şu herkesin bildiği ama yüksek sesle duymaktan köşe bucak kaçındığı sevimsiz konumum gerçeği yinelememe engel değil. Korku, kuşku ve alçaklık çağı; işte bir bomba daha; sıralarsam haznede hiçbir şey kalmayacak ama hayır bunlardan arınabilirim, bir ipe dizer gibi yapabilir, dahası şıngırtılar eşliğinde boynuma geçirebilirim; konumum değilse bile tanımım değişir o zaman! Evet, günler öncesinde, tam da *o noktada* tehlike çanları çalıyordu ve *şu zemine çakılı adam* yapıyordu bu işi. Ahir zaman yalvacı;

uyanın diye sesleniyor, çünkü sizin felaket tanımınıza uyan bir durum bu, dahası biriktirdiklerinizi önemsiyorsunuz, her şeyiniz bu belki, evet biriktirdikleriniz; yarın konusunda kuşkudasınız ve bu günü *kolay* gözden çıkarıyorsunuz. Bu günü *kolay* gözden çıkarıyorsunuz: erteliyorsunuz dostlarım! Ah, bazen böyle duygusal olur ve sahtekârca seslenirim başkalarına. Dostluk hiç umurumda değildir aslında ve dostlarım diye seslenen birine, mektuplaşacak kadar uzak bir mesafede olmayı yeğlerim; ihtimal yazmayacaktır da zaten. Bankanın topu attığı gün de burada olacağım, evet. Çığlıkların kesileceği, kavgaların biteceği ve ne biçimde olursa olsun, sonunda insanların kendilerini sığınaklarına attıkları anı bekleyeceğim ve yine aynı gece karanlığın içinde ritmik adımlarla yanıma yaklaşan balerin kulağıma eğilecek ve duymak istediğimi *bir kez daha* fısıldayacak: Otuz yıl ne kadar çabuk geçti! Ona dönecek ve gülümseyerek şöyle diyeceğim*: ama sen hiç değişmemişsin.*

Hayatı kimse anlamadı beyler. Bunu söylerken burnumu gökyüzüne doğru kaldırıp bilge taklidi yaptığımı düşünmeyin. Bunları söylediğimi bile. Tanrının yeryüzüne gönderdiği son havai fişek olduğumu da sanmayın hani. Yalnızca canı sıkılan biriyim ben. Olduğum yerde öylece kalmaktan değil bu yorgunluğum; herkes adına kan ter içinde koşarcasına ve yine olduğum yerde yürümekten tabii! Benimki sır bile değil, ne ki ilk atımda göze çarpan bir durum olmadığı da muhakkak. Dünya dönüyor, h*em de büyük bir gürültü çıkararak* yapıyor bunu ve biz duyarsızlar hiçbir şeyin farkına varmıyoruz. Ne ses, ne hafif bir baş dönmesi. Adresi belirsiz bir uçurumda durmaksızın yuvarlanan milyarlarca talihsizden başka türlü olmalarını, daha hoş, daha eğlenceli davranmalarını beklemek haksızlık, biliyorum bunu: Ama ayakları var, ama kulakları duyuyor, gözleri görüyor ve o akla zarar beyinleri... zehir gibi! Öyleyse diyorum, başka şeyler de olmalıydı mutlaka. İyinin tarifi başka yerlerde, başka günahlarda da aranmalıydı. Topu atmanın eşiğinde gezinen bir bankadan çok daha farklı, çok daha görkemli bir güce saygı duymalıydık ve yine şu kahrolası beyinlerimizi doyuracak somunların pişebildiği başka fırınlar bulabilmeliydik. Sığlık derinlemesine paylaşılıyorsa inşaatın sonu gelmiş demektir. Bundan böyle göz kamaştırıcı binalarınızda, pahalı mobilyalarınızın arasında, ama elbette elinizde şemsiyeyle gezinebilirsiniz, çatı hiçbir zaman çatılmayacak çünkü. B*u da bir sır değil!*

Bir de onu söylemeliyim. Arabayı üstüme sürdükleri günü anlatmalıyım. Bilmiyorum, gereksiz bir kuşku belki de ama; evet yok olmamı, sanki o doldurduğum boşluğun çok daha öncelerde olduğu gibi, yani yalnızca amaçsız bir boşluk olarak... araba tam anlamıyla üstümden geçti, yemin ederim. Burnumdaki yassılaşma bunun hatırasıdır; sağ gözüm kulağıma yaklaştı, sanki bağımsız diğerinden ve dünyayı daha geniş, daha iki ucu bir araya gelmez biçimde ve... saçma bu! Hayır, asıl saçma olan hâlâ konuşuyor, dahası anlatabiliyor olmamda. Boşluğun içindeyim! Bir *metafor* değil bu: *Doldurduğum* yer yemin ederim gerçek bir boşluk! Evet, araç, şu hızla üstüme gelen, bütün gövdesiyle ve bütün ahmaklığıyla beni ezmeye yeminliydi; hemen ardından, çok değil, örneğin on saniye kadar sonra yaşayacağı aldanışın özünde de bu olmalı, *neyi çiğnedim peki*? Üstünden geçtiğim bir boşluk. Karmaşık bir durum, *çözümsüz* bir ruh hali olduğunu söyleyebilirim. İsterseniz bir sonrasını düşünebilirsiniz; kurgulayabilir ve yaratabilirsiniz kendinizi. Düşleyebilir ve kendi

gerçekliğinize ihanet edebilirsiniz. Yok saymadır bu, tam anlamıyla, o anda taşıdığınız kimlikten, adınızın önündeki o tuhaf sıfattan, bir salona sizden önce *duhul* olandan kurtulabilirsiniz: üç nokta ve cehennem! Onları şaşırttığın doğru, o kısacık anda, o kopma sırasında, o yok etme fikriyle *hemhal* oldukları cinnet anında; bütün bunlardan sıyrılıp benimle yer değiştirdiklerini ve kendi varlıklarını ezdikleri ve kurtardıkları *metalin* hemen önündeki boşluğu yeniden doldurduklarında; kendi yükleriyle! Yoklar ama iz bırakabiliyorlar. Burundaki yassılaşma akıllarındaki beklentiye eşdeğer; ve daha iyi görmemi sağlasın diye belki de bir diğerinden uzaklaşan gözlerimle çepeçevre kuşatan dünyamın bütün kapılarını: algımı sarsıp, belleğimi silkeleyip, varlığımla ilgili o en kalıcı *şüpheyi*! Bu kutlu bir armağan; bilemiyorlar! Boşluğumun tarifini çıkardılar ve yazdılar yerleştiğim toprağa. *Bu o*! Kimsenin kabullenmediği. İstemediği kimsenin ve vazgeçemediği yine kendisinden vazgeçemediği kadar! Kuşku *celalleniyor*, öfke akıllanıyor ve sağduyu hep aynı köşede nöbette! Korkulur bu insandan. Bu zamandan ve bankanın yanıp sönen ışıklarından: yandı, yerimdeyim; söndü, şimdi! Kimse yok, yandı yerinde değil miydi, söndü kimdi az önce havalanan? *Kuşku celalleniyor*! Bu güzeldi!

Neden yaptılar bunu, hayır asla sormayacağım. Beni görüyorlar ve tüm hücreleri titriyor, yok ettikleri an kendileri de *hiçbir* şeyi göremeyecek. *Kuşku celalleniyor*: bildiğim bu. Bu ahmak hareketin açıklaması yok bu yüzden. Büyük işgallerin, hırsların, tutkuların, iktidar saçmalıklarının da açıklaması yok ve... Hayır bundan söz etmeyeceğim. Sonrasıyla ilgili olarak söyleyebileceğim her sözcük kuşku uyandıracak. Şüpheyle dinleyeceksiniz beni ve arkanızda her zaman için sivri uçlu bir bıçak bulunduracaksınız. Gövdem giderek çelikleşecek ve bir söylenceye dönüşeceğim günün birinde. Bankanın gölgesinde öylece hareketsiz, yaşlı bir çınarı andıran; ne ki, kaldırıldığı andan hemen sonrasında o ana kadar sanki hiç orada bulunmamış gibi *davranılmaya* hazır, yokluğu peşinen kabul görmüş, *amorf* bir gövde, biçimsiz bir soru işareti! Bankanın gölgesinde ve gölgenin derinliklerinde.

Yoksam gölgem de yok. Banka, güvenliğiniz_ *her anlamda, kapı önünde ve kapının dışındaki gelecek günlerinizle ilgili*_ ve bir sonrası çocukluğumuzun sapanı gibi minik bir taş gönderecek ertesi güne. Küçük meşin parçanın içinden fırlayan o ağır_ *ah, havada yol aldıkça*_ kenarları keskin taş parçası zamanı ve yaşananları parçalayıp ilerledikçe şaşkınlıklarımız sıradanlaşacak. Her birimiz bir diğerimiz için daha kolay katlanılabilir, daha çabuk ulaşılabilir olacak. Tehlike bu beyler! Göz açıp kapayana kadar geçen bir sürede bankayı basabilecek yüzü mendilli eli silahlı üç beş genç adamdan daha tehlikeli, daha vahşi ve daha akıl almaz!

Hepsi bu kadardı; belki. Söyledim hafifledim ama kaybolmadım. İnsanı,-*ne garip, hemen ardından gelen sözcük*- riyayı ve nankörlüğü bir de ben tarif ettim, yerimden doğrulduğum gün kalbim de durmuş olacak; hareketsiz kaldığım an hareket edeceğim, çünkü bu benim iradem dâhilinde değil. Hiçbir şey sonuna kadar katlanılabilir değil çünkü. Hazzın can sıkıntısıyla sırt sırta vermişliği vardır; insan sabırsızdır ve sabrın sınavına tahammül bile nasıl zordur. Bankayı kapattıkları gün, evet bir kez daha, bir kez daha sınayacağız kendimizi. Bilmeden! Asık yüzler, sarkık dudaklar ve sabit bir noktaya ısrarla bakan gözler...

ne kadar yersiz, ne kadar sıradan! Ayaklarınız var dostlarım, kimlikleriniz ve kapı zilleriniz var! Tırmalayın! Hayat yumuşak gövdesini çoktan açmış, kendisini çizik içinde bırakmanızı bekliyor.

Hep yanlış bir adresin kurbanı olduk, belki bu yüzden. Güvenliği, gelecek kaygısını, sevgiyi ama ille nefreti başka adreslerde arandık. Labirentin son çıkışı yürek kapakçılarımızı işaret ediyor; ve bilinmezle duygunun buluşması gerçekleştiğinde ne kadar geç kalmış olduğumuzu *son kez daha* anlayacağız. Kasıtlı olarak söyledim bunu, sanki bir sonrası varmış gibi. *Son kez daha* benim söyleyebileceğim en güzel saçmalıktır, iyi dinle. İyi ayrıştır ve yeniden anlam yükle; kendi bedenine, kendi ayaklarına. Son kez daha denemek, evet asla sahnede yer almamaktır çünkü.

Hepsi buydu. Beni tanımadıysan ne kadar geç. Yerimi öğrenmediysen, göz bebeklerime kilitlenmediysen ve ılık soluğumla barışmadıysan. Ne kadar geç! İki fotoğrafımı ilişikte bulamayacaksın bir de. Bunu seni cezalandırmak için yapmış değilim. Kendimi gizlemek için hiç değil; ama tanınmaktan korktum, tıpkı senin arkası sırlanmış o cama bir an için baktığını ve...

Ordayım. Bankanın gölgesinde. En baştan anlatmayı deneyeceğim bir gün. Gücüm olacak, sözcüklerim de. *Sonrası mahşer!*

www.altkitap.com

2008